

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

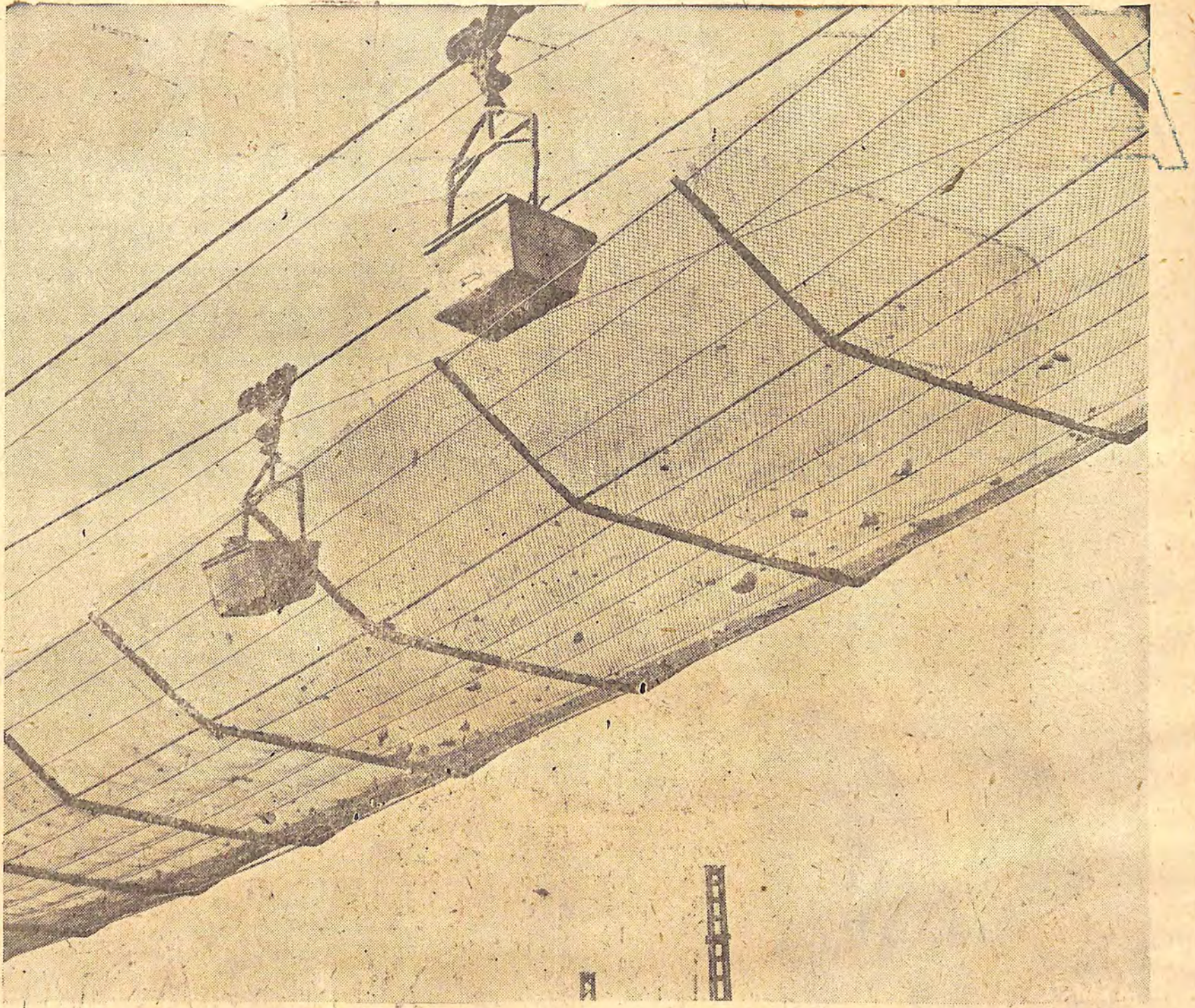
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AKKAKA

Her tedbir emniyet için...

Tasarruflarınızı TÜRKİYE İŞ BANKASI'na yatırmakla paranızı emniyet altına almış olursunuz... aynı zamanda, senenin en zengin ikramiye çekilişlerinde şansınızı denersiniz. Üstelik % 6,5'a kadar faiz alırsınız.

Vadesiz hesaplarda her 200 liraya, vadeli hesaplarda her 100 liraya ayrı bir kur'a numarası verilir. Kur'a numaralarınızı keşidelerden 15 gün evvel hesabınızın bulunduğu Şubemizden öğrenebilirsiniz.

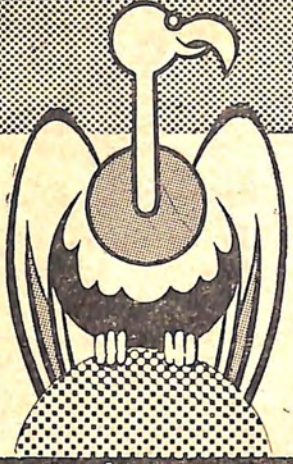
7 Mart Çekilişinde:
20 APARTMAN DAİRESİ
2 ADET 100.000 TL.
50 ADET 5.000 TL.
100 ADET 1.000 TL.

ve 10.000 talihliye
çeşitli para ikramiyeleri
cem'an

2 MİLYON

TÜRKİYE BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

AKBABA

Huzur mu? Hızır mı?

SIYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :
Yusuf Ziya Ortaç
SAHİBİ :
Ergin Ortaç
YAZI AİLESİ :

Aziz Nesin, Adnan Veli, Nimet Arzık, Necdet Rüştü Efe, Vâ - Nû, Selâmi Yurdatap, İlhan Selçuk, Baha Oral, Adnan Tahir, Hüseyin Korkmazgil, Kenan Akıncı, Yaşar Özen, Semiramis Aydınlık.

KARİKATÜR AİLESİ :
Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Suat Yalaz, Nehar Tüblek, Semih Balcıoğlu, Cafer Zorlu, Şadi Dinççağ, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Yaşar Tonguç, Metin Gökçe, Zeki Beyner, Burhan Solukçu.

Yazı işlerini fiilen idare eden :

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer :
Ercan Matbaası
Kapak baskısı :
Şaka Matbaası

Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllık 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi isteyen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

Fiati : 100 kuruştur.

İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10
Daire : 3.

İLÂN FIATI :
Kapak içi, santimi 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.
Cilt : 1 — Sayı : 25
18 Ocak 1962
YIL : 40
Telefon : 22 18 11

Bu gazete Basın ahlakı Yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

NÖNÜ : «Önce huzur, diyor, sonra af!»

Ege kıyılarında Gümüşpala'yı ışıktayanlar dayatıyorlar: «Hayır.. Önce af, sonra huzur!»

Savunmalarının gerekçesi şudur: Bu kadar huzursuz ana, bu kadar huzursuz baba, bu kadar huzursuz eş, evlât, hemşire varken memleket-te huzur olur mu?

Yalnız bu kadar da değil, huzursuzlar sayısı aile topluluklarını çok, ama çok aşar: Bu kadar arkadaş, bu kadar omuzdaş, bu kadar çanakdaş da dört gözle cezaevi kapılarının açılmasını bekliyorlar!

E, diyelim ki af çıktı... Kayseri trenleri, bayraklarla, defne dallarıyla ve «Dağ başım duman almış» türküleriyle Ankara'nın yolunu tuttu... Sonra?.. Ertesi sabah gözlerimizi açınca gazetelerde şu haberleri mi göreceğiz, radyolarımızda şu yayınları mı duyacağız:

«Eski Demokratların affı şerefine, Amerika bir milyar dolarlık, elli yıl vâdell, yüzde bir faizli yeni bir yarıdima karar verdi!»

Ooooh, ölü durgunluğundaki ticaret hayatımızda yeni bir diriliş... Yarım kalmış yatırımlardan çekici sesleri.. Tarım işçilerine yeni araçlar.. Gecekonduklara su, ışık... Öyle mi?

Gazetelerde, radyolarda yayınlar devam ediyor:

«Kayseri cezaevindeki Demokratların affı şerefine, dağ başlarında yol kesen, adam soyan, vatandaş boğazlayan eşkiyalar toptan teslim oldular...»

Ooooh, Doğu illerimiz yeniden emniyete, yeniden asayişe, yeniden huzura kavuştu... Başında bir tepsi altın, dağdan dağa türkü çağıra çağıra git... Öyle mi?

Gazetelerde, radyolarda yayınlar durmadan devam ediyor:

«Kayseri Cezaevindeki Demokratların affı şerefine, altın luzla düşüyor. Türk parası hızla yükseliyor, dolar karaborsada yedi yüz kuruş, alıcı bulamıyor. Hükümet yeni bir ayarlama kararında!»

Ooooh, artık geçim zoru eski bir kâbus oluyor. Artık memurun evi, öğretmen odası, köylünün kulübesi neşe içinde... Gelinyecek güzel günleri bekleyen nişanlılar düğün hazırlığında... Doğum korkusu kalmamış, her yuvadan beşik gıcırtilarına karışan genç annelerin ninnileri gelecek... Öyle mi?

Gazetelerde, radyolarda saat başı, müjde sesleri devam ediyor:

«Kayseri Cezaevindeki eski D.P. il-lerin affı şerefine, büyük şehirlere göç etmiş çiftbozanlar, katar katar köylerine dönmeğe başladı. Tarlalar sürülüyor, otlaklar yeşeriyor, gürbüz ineklerin dolgun memelerinden sütler fışkırıyor...»

Ooooh, evli evine, köylü köyüne kavuşuyor demek... Artık masalların bereket yılları önümüzde.. Artık ekmeğimizin buğdayı için Amerikaya avuç açmıyacağız.. Artık bir elimiz yağda, bir elimiz balda.. Nasrettin Hoca'nın göle maya tutturması gibi, ye Mehmet ye!..

Gazetelerde, radyolarda sevinç haberlerinin ardı arkası kesilmiyor:

«Eski Demokratların affı şerefine, köylerimizde çatısı alınan okulların sayısı yirmi bini aştı.. Yeniden binlerce ortaokulun temeli atılıyor.. Coğrafyanın üçe bölüğü İstanbul

da iki üniversite daha kuruyoruz: Beyoğlu ve Üsküdar Üniversiteleri... Diyarbakır'da duvarları yükselen Ziya Gökalp Üniversitesi en geç önümüzdeki yıl kapılarını açıyor.. Adana ve Edirne Üniversiteleri bilmek üzere...»

Bir daha, bir daha, bir daha ooooh!.. Artık bilgisizliğin karanlığına gömülmüş köylerimizde sabah oluyor.. Artık kış gecelerinin buzlu yıldızları altında «ya ilim, ya ölüm» diye sabahlayan gençlerimiz muratlarına eriyorlar.. Artık yer yuvarlağı üstünde bir tek huzur ülkesi var: Türkiye!

Öyleyse, o tek heceli kelimenin bu kadar yaratıcı gücü, bu kadar büyüğü varsa, ne duruyoruz?.. Otuz milyon bir ağızdan bağıralım: Af!.. Af!.. Af!..

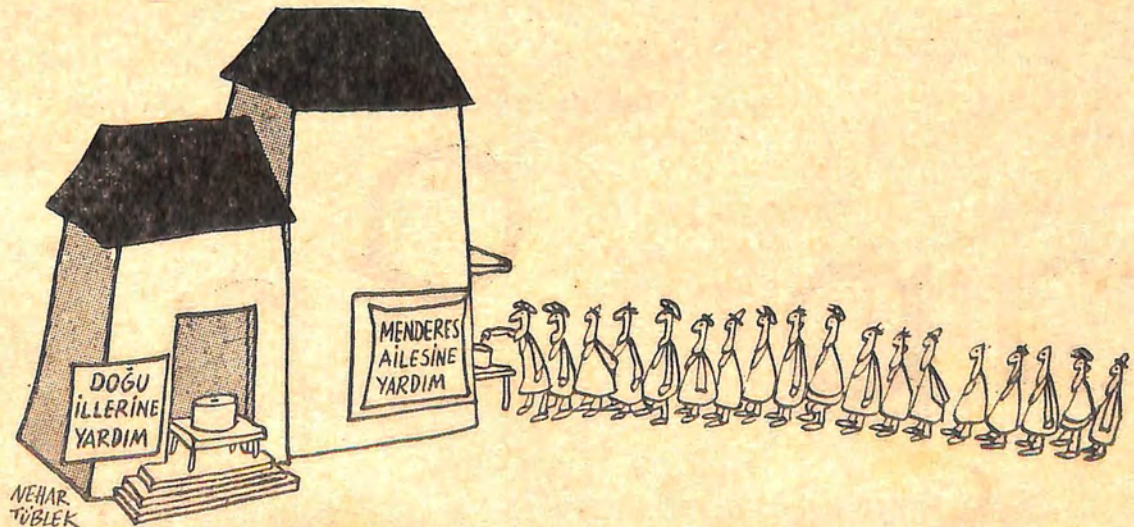
Ama cezaevlerinin kapılarını zorlayanlar, dünyanın suçlu politikacılarını, dağlarında eşkiyalar yol kesen, şehirlerinde güpe gündüz evler, insanları soyulan bir huzursuzluklar Türkiyesine çıkarmak istiyorlar: Maliyesi huzursuz, ekonomisi huzursuz, Meclisleri huzursuz, partileri huzursuz, Üniversiteleri huzursuz, memurları huzursuz, işçileri huzursuz, gençliği huzursuz, emeklisi huzursuz, emeksizi huzursuz bir Türkiye!

Bir de Kayseri Cezaevinin kapıları bu huzursuzluklar dünyasına açılsa, ey ehl-i vatan, siz söyleyin Allah için: Yirmi dört saat sonra Türkiye'nin huzuru ne olur?

Hayır, hayır... Bunlar memleketin muhtaç olduğu huzuru değil, kendilerinin muhtaç olduğu Hızır'ı bekliyorlar!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Menderes'in ailesine yapılan bağış iki milyonu aştı! (Gazeteler)

YAZISIZ!

Vacay Üstâdım Efendim! AZİZ NESİN

İNSAN oğlunun karşısındakine göre davranışı oluyor. Karşınızdaki çok kaba bir adam varsa, ne kadar kibar olursanız olun, karşınızdakine göre bir ölçüde siz kabalıyorsunuz. Çok neşeli bir adam varsa, siz asık suratlı olamıyorsunuz.

Beni çok insanlar zorla cimrileştirilmişlerdir. Hayatlarında kimseye bir kahve ısmarlamak bile istemediklerini bildiğim için böylelerine cıgara ikram etmek bile içimden gelmez. Sonra da yaptığımdan utanırım. Biz insanlar, ister istemez, karşılıklı olarak birbirimizi etkiliyoruz.

Geçenlerde Ankara'da başımdan geçen üzücü olay da bu yüzden çıktı. Düşünüyorum, düşünüyorum, ben mi haksızım, o mu, hâlâ kestiremiyorum. İkimiz birden haklı ya da haksız olamıyacağımıza göre, ben size olayı anlatayım da, haklıyı haksızı lütfen siz ayırt edin.

İnsan kendisine saygısı, sevgisi olan birini dövmeyi? Ama, ne yapayım, oldu. Yalnız ben onu dövmedim, o beni dövdü.

Ankara'ya son gidişimde, eksik olmasınlar, arkadaşlar beni ağırladılar. Akşam güzel bir lokantada yedik, içtik. Sarhoş olmadım ama, kafam birazcık dumanlandı. Böyle azıcık dumanlı kafanın da bir hoşluğu var. Saat yirmi üçten sonra içkili lokantadan çıktık, Göl Gazinosu denilen yere gittik. Gazino kalabalıktı. Sırtı gamzeli kadın gördünüz mü bilmem... Ortada şarkı okuyan kadının, yarı beline kadar açık sırtı gamzeli idi de, kadın yalnız yüzünden değil, tersinden de gülüyordu.

Orada da i-meğe başladık. Birlikte oturduğumuz arkadaşların bir tanıdığı bizim masaya geldi. Ona da bir kadeh içki ikram ettiler. Beni de, yeni gelene tanıttılar. İşte bütün uygunsuzluklar, her ne oldu ise, ondan sonra oldu. Vara tanıtmayaydılar. Kendisine tanıttığım adam adımı duyar duymaz:

— Vay efendim, vay efendim... Ah efendim, sizi gökte ararken yerde buldum, ne saadet!.. diye iki kolya birden boynuma sarıldı.

Gösterişli olan hiçbir davranıştan hoşlanmam. Bana kalırsa, insanlar duygularını çok aşırılıklara vararak belli etmemelidirler. Ama ne yaparsınız ki, karşınızdaki aşırı davranınca, siz de ister istemez, hiç olmazsa bir oranda ona uymak zorunda kalıyorsunuz. Adam iki kolya boynuma sarılıncaya, ben öylece mezar taşı gibi dimdik dursam, olmayacak; ne soğuk adam derler, ne burnu büyük derler, kendini çok beğenmiş, derler, herşey derler. E ben böyle de değilim, ne diye kendime gereksiz söz getireyim. İster istemez, ben de iki kolumla adamı sardım. Sardım ama, adam bir türlü bırakmadığı için ben de onu bırakamıyorum. Bir-iki kere dene-

Bir daha:
— Bilemezsiniz, dedi, hayranım efendim.
Biraz kırıtarak:
— Teveccühünüz... dedim.
— Dur bir daha öpeyim... diyerek üstüme yürümez mi!.. Geri çekildim ama, herifin kolları uzun, beni kaptı, şapur şapur yanaklarımdan öptü, öptü... Hay Allah, bir belâ ki, ben şimdi ne yapayım? Sizi öpen bir adamın karşısında buz gibi dimdik durulmaz ya... İster istemez, ayaklarımdan üstünde kalkarak ben de onun yanaklarından öptüm. Bu sefer coştı, öper ha öper... Sizi beş kere öpeni, siz de en az bir kere öpeceksiniz. Adamı bir daha öper gibi yaptım. Yine kollarının a-

dim, artık yeter gibilerden, kollarımı aşağı sarkıttım, ama adam oralı değil... İki kolunun arasında beni sımsıkı göğsüne bastırmış, bir yandan da arkama dolanmış elleriyle sırtıma vuruyor. Baktım olmayacak, sarkıttığım kollarımı yeniden adama kavuşturup, ben de onu sıkmağa başladım. Ama adam iri, benim kollarım kısa... Uzaniyorum, uzaniyorum, ellerim yetişmiyor ki, ben de onun bana yaptığı gibi, elle-
— Ah efendim, ah efendim... dedi.

— Bilemezsiniz, bilemezsiniz, dedi, ben size hayranım.
Hayranlığını açıklayanlar karşısında utanmak âdet olduğundan ben de utanır gibi yaparım:
— Estağfurullah... dedim.

rasından bıraktı, sandalyeye düştüm.

— Ah efendim, ah efendim, bilmem ki nasıl anlatsam... dedi.

Bu sefer sahiden utanmağa başladım, yüzüme ateş bastı. Bir insanı bu kadar da utanırmağa kimsenin hakkı olmamalıdır. İnsan Hakları bildirisine bunun bir madde olarak girmesi gerekli. Adam durup durup:

— Ah efendim, ah efendim... diyordu.

E adamı büsbütün de cevapsız bırakmak olmaz, yakışık almaz. Onun üç-dört «Ah efendim, ah efendim!» deyişine karşılık, ben de bir kere yarım ağızla:

— Aman efendim, aman efendim... diyorum.

«Ah efendim», «Aman efendim» derken derken adam bir daha üstüme atıldı. Aaa... Anladım bu herif düpedüz deli... Hem nasıl atılıyor, görseniz canıma kasdetmiş dersiniz. Bir-iki daha atladı, sarmaladı, sıktı bıraktı. Geriye, yana çekilip kurtulacağım ya, öyle birdenbire saldırıyor ki, boş bulunup kendimi kollarında buluyorum.

— Üstadım... Zatiâliniz...
— Estağfurullah... Bendeniz...
— Vay canım efendim... Üstadım efendim...

Tam belâya çattım. Kalkıp oradan

gidecek oldum. Bir daha boynuma sarılıp:

— Bırakmam... Bana bu gece dünyayı verseler, bu kadar makbule geçmezdi... dedi.

Öyle sarılmış ki, sahiden bırakmıyor. Size abartıyorum gibi gelir, değil vallahi, herif basbayağı canımı yakıyor.

— Peki, peki, gitmem... dedim de elinden zor kurtuldum.

Bu sefer üstüme atılıp yapışacak diye korkumdan, kalkıp gidemiyordum da...

— Siz, siz varsınız ya siz...

Hay Allah, ben yok olayım inşallah... Razıyım ne söylerse söylesin, tek ikide bir üstüme atılmasın... Bir yakaladı mı, öyle de candan sıkıyor ki, ihliyorum pıhlıyorum da anlamıyor.

— Vay üstadım...
— Vay aman...
— Ah efendim...

Yanından kalkıp, araya bir arkadaş girsin istedim, bırakmadı. Neyse, üstüme atılmaktan vazgeçti de bu sefer de sevgi gösterisi olarak sırtıma sırtıma, enseme enseme vurmağa başladı. Dedim ya, insan, karşındakinin davranışına uymak zorunda kalıyor.

— Vay üstadım! diye o benim sırtıma, enseme vurduca, o üç vuruyorsa, ben de ona bir indiriyorum. Hiçbir şey yapmadan vursam, büsbütün nezaketsizlik olacak. Derken bu, birden coşup da yağlı güreş gibi paçama tek dalmaz mı!.. Daha öncekilerden ders alıp tetik bulunmasaydım, sırt üstü yere yuvarlanacaktım. Aa, bu herif tadını kaçırıyor. Ufak tefeğimdir ama, bomba gibiyimdir ha... Ne de olsa gençliğimizde güreş tuttuk. İçimden «Herif bir daha dalarsa şuna göstereyim!» dedim. Demeğe kalmadı:

— Vay canım üstedim efendim... diye herif enseme bir daha yapışmaz mı?... Sen misin enseme yapışan, yaradana sığınıp:

— Vay canım kardeşim! diye nasıl bir el ense çektimse, böyle bir şey beklemiyor, boş bulunmuş olmalı, iki metre savrulup, ötede bir masadaki kadının üstüne çıktı, yoksa yere serilecekti. Herif de atılmış hani, sıçrayıp karşıma geldi. Adamla kavuştuk, Kafa kafaya vuruyorduk. Arkadaşlar araya girip işi tatlıya bağladılar.

Gazinodan çıktık, gidiyoruz. Ben ayrılacağım. Adam:

— Yoo... Olmaz, üstadımı bırakmam! dedi.

Bir el ense daha çekince buna bir yumuldum, savurup attım, elektrik direğinin dibine düştü. Biz de koşar gibi yürüdük. Düştüğü yerde arkamdan hâlâ sesleniyor:

— Üstadım kaçma, kaçma!.. Bunu saymam, vallahi bu bir şeye yaramadı. Bir daha buluşalım...

Şu yaptığım iş bana hiç yakışmaz ama, ne yapayım, yaptım. İnsan, karşındakine az çok uymak zorunda kalıyor. Suç bende mi, onda mı, lütfen siz karar verin.

A. P. de huzursuzluk devam ediyor. (Gazeteler)

a.p. p.p. p.p.

YAZISIZ!

Dr. Hüseyingil

Bir adı da «zengin hastalığı» dır. Eskiden zenginler, zadedânlar, ince, narin, duygulu, alımlı, çekici görünmek için yemez, içmez, kan kusmağa çalışırlarmış. Hattâ bu sınıftan erkekler de bu hastalığa özenirlermiş. Fakat o zamanlar bu hastalığa verem değil, konuşma dilinde «ince hastalık, edebiyatta romantizm denirmiş. Verem olmak, vereme yakalanmak yokmuş; teverrüm etmek varmış.

Gerçi züğürtler arasında bu derde yakalanınlar daha çokmuş ama, onlar teverrüm etmez, doğrudan doğruya verem olurlarmış. Veremin de ne berbat bir şey olduğunu bilirsiniz. Teverrüm etmeye benzer mi hiç?

Türk edebiyatında veremin en ünlü romanı «Zavallı Necdet» tir. Onun her yaprağı kadını erkekli bütün eski kuşağın gözyaşlarıyla tuzlanmıştı Bu sayede yıllardır korkmayan «Zavallı Necdet» in son günlerde filmi bile yapıldı!

Edebiyat-ı Cedide şairlerinden çoğu ilhamını veremden alırdı:

Sarı bir güldün ey Âdem çiçeği,
İstemezdim sana verem demeği!

Ama verem olmasaydı, şiirimiz bir şâheserden, Makber'den mahrum kalırdı. Abdülhak Hâmit, eşi Fatma hanım için diktiği bu manzum anıtta:

İnler idi pençe-i veremde,
Gördükçe beni gülerdi eyvâh!

Diyor... Yeni şairlerimiz «nasır» dan ilham alıyorlar da veremden almıyorlar.

Vereme yakalanmamak için bol ve iyi besin almak gerek. İyi evlerde, tertemiz yaşamak gerek. Eh, bunlar da bizde fazlasıyla bulunduğu için, çok şükür, hiç bir korkumuz yoktur veremden. Hem, nasıl olsa, yılda bir kez «Verem Haftası», yâni verem bayramı yapıyoruz. Eğer yapacak bir iş bulamazsak, bu bayramı İkiye çıkarabiliriz. O zaman eğlenme fırsatı bir kat daha artmış olur.

Se, bildiğiniz gibi, memleketimizde nüfus çoğalmakta, fakat yiyecek maddeleri azalmaktadır. Her ne kadar açlık tehlikesini önlemek için «doğumu tanzim» diye bir formül bulunmuş ve «çocuk düşürmek» ve «düşürtmek» serbest olmuşsa da, insandan insan yapmak bizim mülli sanayimiz olduğu için, mevcut yiyeceği nüfusa yetiştirebilmek amacıyla, «cenin kırma» usûlünden çok, «nüfus kırma» usûlüne rağbet edilmiş ve bundan böyle veremin süratle yayılmasına, verem hastahanelerinde yatak sayısının azaltılmasına dair kesin karar alınmıştır. Uluslararası Ekonomi Kongresinde bu bulusun alkışlanacağı umulmaktadır. Aynı zamanda, verem sayesinde, züğürt tabakasının da daha duygulu, daha ince, daha narin, daha biçimli vücutlar kazanacağı söylenmektedir.

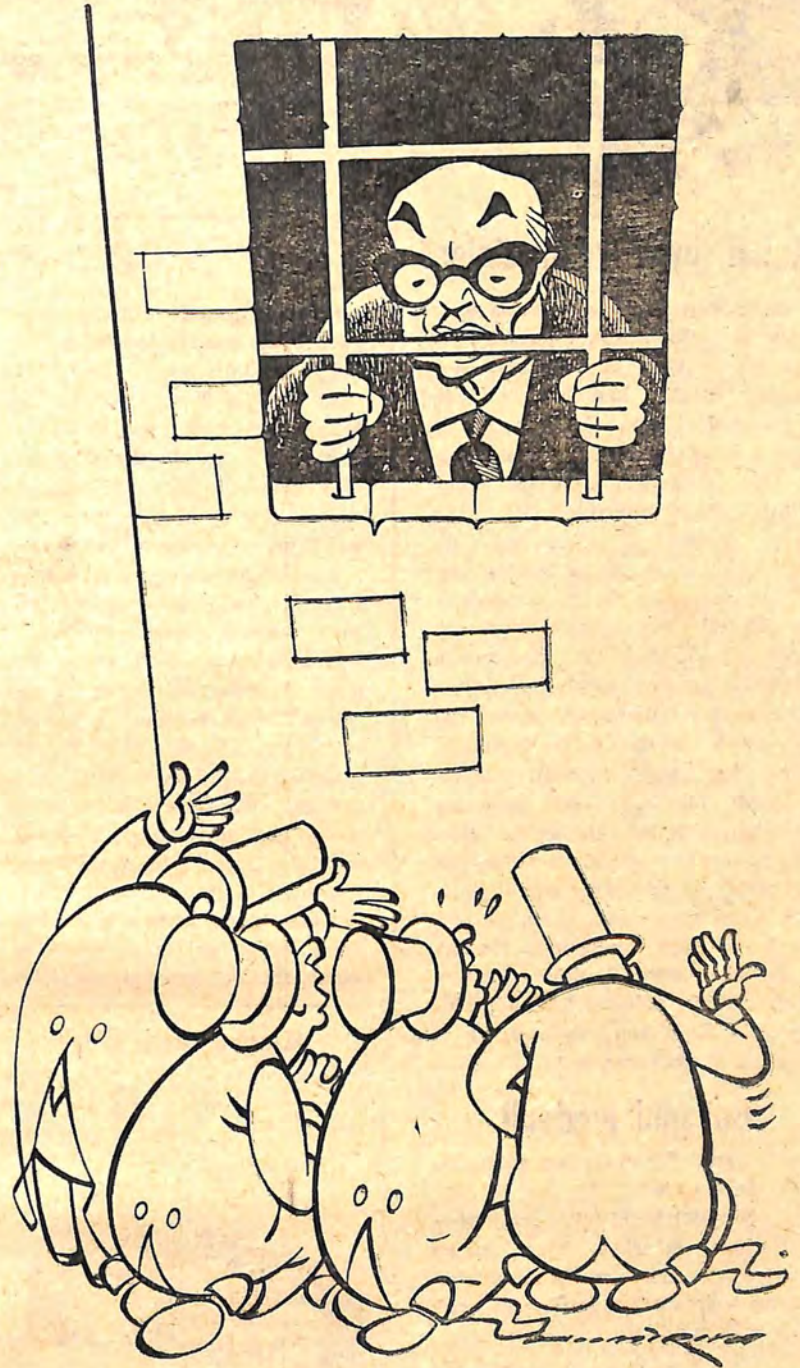
Türk halkının yarınki geçimini emniyet altına alacak olan veremin daha yaygın bir hale gelmesi için hamiyetli zenginlerimizin yardımları rica edilmiştir.

Hazret

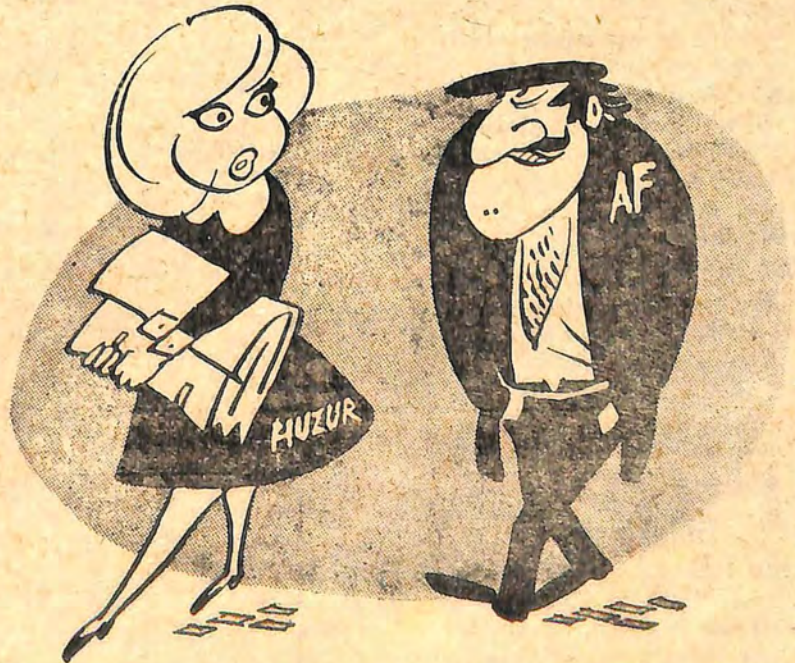
Hazretin yok kafa tutmakta eşi,
Bunda akranına fâik hazret!
Bu mizâciyle, bu tab'iyle bugün
Senatör olmaya lâayık hazret!

Necdet ATILGAN

Kayseri ziyaretlerine yeniden izin verildi. (Gazeteler)

Ağlama duvarı!

«Yasak aşk!»

Ankara Mektubu

NİMET ARZIK

Kendi söyler kendi dinler.

Geçen gün Mecliste, salonda topu topu 15 milletvekili, topu topu da iki vekil vardı... 15 kişi kendi soru-duk-ları soruları kendileri dinlediler... vecd içinde... Zaten o Meclis binası benim hoşuma ilk gündenberl gitmemişti de, herkese omuz silkti-rip dudak büktürmüştüm: «Sen zaten hiç bir şeyi beğenmezsin» diye... Çok törensel bir havası var. Tören olmayınca da insan içerisinde kendini kaybolmuu-ş, terkedilmiş hissediyor... Ve toplanmağa güçleri varmıyor milletvekillerinin... Eski Meclis, daha omuz omuza, daha dirsek dirseğe, daha «huylandırıcı» ydı... Üstelik te sabit sıra kaplı değildi de... Sonra uzun bir geçmiş vardı onu dolduran... Geçmişsiz meclis, geçmişsiz insan (iyi mânada), geçmişsiz herşey, tamta-kır, bomboş oluyor... Onun'çin şaşmıyorum milletvekillerine... Devam-sızlık diye çatık kaşlılar yırtıp dırtmıyorlar, kabahat binada, hiç Anadolu Kulübüne devamsızlık eden milletvekilli var mı?..

Bal gibi medenî!

Bal gibi... Bizim de hiç şüphemiz yok. Amma hiç!..

İki gazeteciyle iki milletvekili Mecliste, biraz yüksekçe, biraz canlıca tartışıyorlar. Tartışmada meslekdaş-larımı beğenmedim, karşı tarafı çok «sevimli» buldum...

Milletvekilleri:

«— Birader, milletli temsil ediyorum... Smokln yaptırmanız lâzım, frank (frak) yaptırmanız lâzım, tabii ki buna da para lâzım» diye dertleniyorlar.

Öyle, harbe de para lâzımmış. Napoleon öyle dermiş...

Gazetecinin cevabı şu:

«— Birader (bu son zamanlarda herkes «biraderleşti» nedense) ben smoklngi, fragi olmıyan (şükür meslektaşım, fraga frank demiyordu) insana medenî demem...»

Millet vekilinin repliği:

«— Ben bal gibi medeniyim işte!..»

Medeniliğin bal gibisi nasıl olur ki?.. Etrafında iğne iğne arılar uçuşan, çiçekli, böcekli, kuşlu, kanatlı, bir bahçe geliyor insanın gözünün önüne. Özendim: Ben de «bal gibi medeniyim işte».

Gülekleşti:

Adalet bakanına sordular. Bir gazeteci:

«— «O mu» dedi, «İyi, Gülekleşti»..

«— Ne demek o?»

«— Sıkmadığı el kalmıyor»...

Gülekleşmek buymuş zararsız tarafından!..

Haberi çocuktan alı..

Bazı politikacılarımızı konuş-turuyoruz, klişe klişe lâflar alı-yoruz ağızlarından... Yeni bir usul buldum ben. Çocuklarını konuşturuyorum, yetişkince çocuklarını... Şimdi tembihler ge-çilir biliyorum, evlerde: «Aman müteyakkız olun, babanızın istikbaliyle bilmeden oynamayın...». Kendim konuşturnuyorum tabii. Bana açılmazlar. Yazı yazana kimse açılmıyor... Komplimandan geçilmiyor ön-den... Arkadansa «Bunun bu gaz-etede veya mecmuada ne işi var?» gibi lâflar ediliyor. Bütün oyunları, bütün formülleri, bütün iki yüzlülükleri belledikten sonra, zor oluyor insanlarla temas!.. Geçen gün memlekette kaç parti varsa onlarda bir müddet konaklıyan birinin kızını ko-nuşurdum ve bu gezegenliğin sebebinin hiç olmazsa aile için-

de otoriteyi sarsmamak için ne şekilde açıklandığını öğrendim:

— «Benim babam» dedi çocuk büyük bir iftiharla, «kötü parti-de dünyada kalmaz».

— «Yaaaa!...»

— Bilmiyor musunuz. Halk Partisi kötüledi, Demokrata geçti, Demokrat kötüledi, Adalet geçti. Şimdi Adaleti de terkedecek...

Bu suretle küçük hanım Adalet Partisinin de bazı partillerinin gözünde çok «kaybettiğini» anlatmış oldu. Neden acaba?... Biz günden güne iyiye yöneldiğini zannediyorduk...

— «Peki şimdi nereye geçecek?»

— «İyi bir partiye»...

Aman partiler sıkı durun, kendi kendinizi islâh edin, bey'fendi geçecek «iyi parti» aramak-taymış!

Maaşlara zam gelecek yıla kaldı... (Gazeteler)

Cengiz Hanın velosipeti.

Ben ikinci sıradaydım... Onlar üçüncü... Sarışınlaşmış genç bir kadınla kocası... Küçük Tiyatroda, Cengiz Hanın bisikleti oynanıyordu. Arkamdakiler yazar ve karısıydı... Leylâ Erduran ve Refik... Leylâ, Refik'ten daha heyecanlıydı. Oyunu, muhayyilesine uygun bulmuyordu... Ben de bulmadım...

Piyas dünyanın en zarif komedisiydi... Cengiz Hanın Bisikleti. «Velosipeti» derdim ben olsam. Piyasın kahramanı «velosipet» devrindendi...

Cengiz Hanın bisikletinin konusu, yazarın babasının hayatının kalbindeki yankısı... Dört hammlı (üç eski terbiye, biri modern terbiye almış), şövalresk ruhlu, ve şövalresk ruhlu olduğu için de yalnız kendi zamanına değil, hiçbir zamana uy-mıyan bir erkeğin hikâyesi...

Uluortaya, görülmüşe, kalıplaşmaya kolaylıkla kaçacak bir konuyu, o ağır tavırlı Refik Erduran, bir balet pırıltısıyla, bir rüya hafifliğiyle, bir yelpaze darbesi zarıflığıyla işlemiş... Bir an bile «düşüklüğe» yönelmeden.

Aktörlerin oyunu... Neden bu piyesi sindirilmemiş bir oyunla oynadılar acaba aktörler?... Bence sebebi tek ve teknik... Devlet tiyatrosu 7 tiyatroya kadro yetiştirmeğe mecbur. Acep Comédie Française, bütün bir tiyatro mevsimi 7 tiyatroya kadro yetiştirmeğe mecbur olsa?... Yetiştiremez!.. Yalnız aktörler, bir komediyi vodvilin ucunun ucuna kaçan bir oyunla oynanabilirlerdi... Ben bu piyesi fransızcaya çevirmeğe karar verdim, eğer yazar razı olursa!..

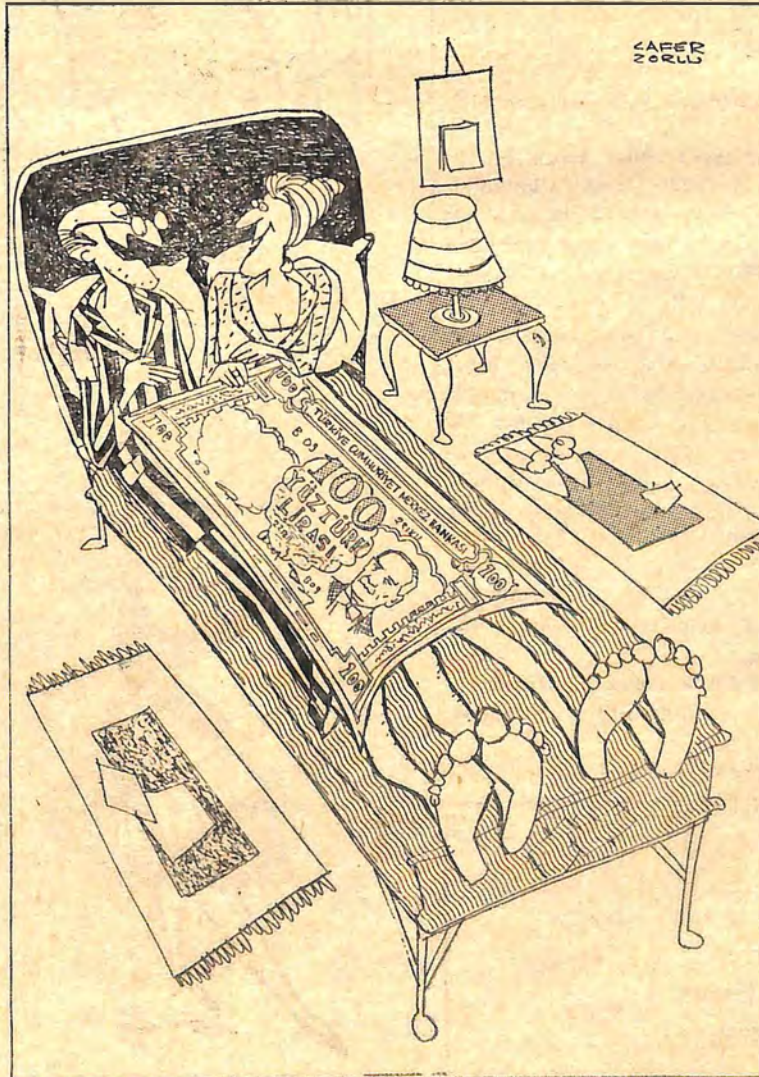
Şarmı işliyor!

Bana yakından İsmet Paşa'nın çok büyük çekiciliği vardır derlerdi de inanmazdım... Bilmem ki, fazla uzak, fazla kuru, fazla şekilsever bulurdum onu... Fakat mıkna-tışlıyan bir tarafının da olduğuna inanmağa başlıyorum AP'lilerin üstündeki etkisini görünce!.. Balmumu gibi yumuşıyanlardan biri de Nihad Su.. Halbuki eskiden?.. Eskiden?..

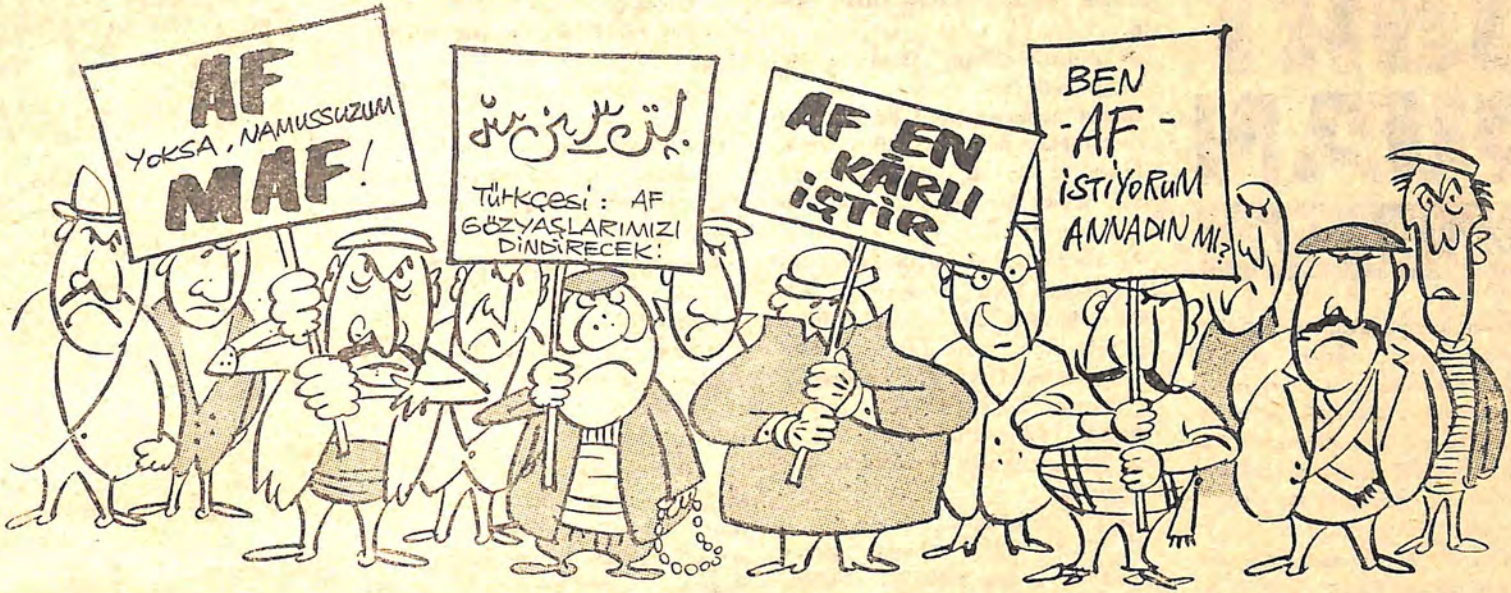
— «Nasıl çalışıyor, nasrl çalışıyor tasavvur edemezsiniz (çalışan İsmet Paşa, Nihad Su değil, söylöyen Nihad Su!..) Yorulmasından korkuyorum!...»

Halbuki eskiden?

Yok, yok, bizde hiç bir sahada, hiçbir kimse için «halbuki eskiden» dememeli... Tövbe!

— Aman karıcığım, ayağımın yorgana göre uzatalım!

«On iki öfkeli adam!»

Kıtlık:

39 yıl sonra..

Piyango bakanlık...

Şarktakinden bahsetmiyorum. O uzakta. Uzakta olan şeylerle insan şöyle böyle ilgilenebiliyor. Milletvekillerindeki para kıtlığından bahsediyorum ben. Yılbaşından evvel hep si dertliydi: «Yahu, paramız yok, yılbaşını nasıl geçireceğiz?...» diye... Zaten ben sızıldanmıyan politikacı görmedim. (O, onların imtiyazı. Millet sızıldanının, hep fedakârlık gibi yüksek hasletlere başvurulur.) Ben bir usul söyleyeyim kendilerine tatbik etsinler:

Memurlardan toptasınlar parayı, o kendilerine o kadar kolaylıkla düşündükleri zammı esirgedikleri memurlara... Benim zammı falan savunduğum yok. Aklıma öyle söylemek esti, sonra başka da şeyler esti akılcağızıma... Galiba 200 küsur senatör var, 450 de milletvekili... 600 baş diyelim, toptancı usulüyle. Bunların her birini eline 3000 lira geçiyor diyelim. Daha da fazla ya, biz o kadarla yetinelim... Meclis ödeneklerinin senelik tutarı, demek, demek... Durun size hesabını yapayım... 21.600.000 senede. Ya Meclisi feshetmeli bence, ya dev bir anonim şirket kurdurmalı muhteremlere aralarında... Ha, bir de iade edilecek ödenekler vardı... Ne oldu o?... Malûm ya, böyle yılbaşı fal n gibi günlerde harcamak için çekmişlerdi çoğu dört seneliklerini... Yalnız son seçim ideleri değil, bir seçim önceki ideler meselesi de vardı...

Bu kadar hesap ömrümde yapmamıştım... Yapana değil, yaptırana bakın siz!...

Politikadan bahsetmemek için hep etrafımda olan bitenden bahsediyorum. Etrafımda olan biten de, şu sırada çok iç acıtıcı. Benim içim alingan olmuş, yahut da, herşeye kanıyor...

39 sene şerefle, muvaffakiyetle vazife görmüştü. Bir gün idare müdürü eline bir zarf sıkıştırdı. İdare müdürü çok dardaydı. Saatlarca zarfı taşımış ısıtmıştı cebinde... Nihayet biçime getirdi, ve ezilerek büzülerek, ölerək, dirilerek verebildi. Ondan sonra efendim 39 senelik memur, eşyalarını topladı, arkadaşlarına veda etti ve çekildi evine... Hiç bunun ufak bir merasimi yok mu?... Hiç ufak bir ziyafet verilemez mi? (Devlet kesesinden değil, herkes kendi hissesini ödiyerek...). Hiç o ziyafette, orada burada atılan nutukların onda bi-

ri hacminde bir teşekkür nutku atılamaz mı?... Ufak bir hâtıra-albüm, yahut ne bileyim, bunca sene beyhude çalışmayı hatırlatan bir «beyhudelik» hediye edilemez mi, görül kırılaçağına alınmaz mı?... Nankör devlet, nankör vatandaş yetiştirir pek tabii. Ne yetiştirsin?..

Ben bunun üstünde hep çok dururum... Koskoca Korgeneral Madanoğlu tekaüt edildi de, silâh arkadaşları, ihtilâl arkadaşları senatoda boş bıraktığı koltuğa bir saygı selâmını bile çok gördüler!

Gel de Osman Paşa marşını söyleme!

Kırgınlıklar, dargınlıklar ne olsa, bir şekil meselesi vardır. Yok mudur?... Etrafa karşı şekil, kendi içine karşı şekil, şekile karşı şekil...

Neden bu kadar hissiz olduk?... Neden bu kadar hissiz oldukuz?...

Ankara'da yılbaşı

Bir garip geçti. Kime sordumsa: «ne yaptım ne ettin diye»... «Hiç», diye cevap verdi... «Birkaç dostla toplanık oturduk, 2 ye kadar»... O kadar saati birlikte geçirmekten yılmadıkları dostları nereden buluyorlar?... Ben galiba, kendi iç fakirliğimden, karşımdaki insanı beş dakkada tüketiveriyorum... Neyse öyle geçirmişler işte... Kalabalık bir toplantıya gidenlere, yeni elbise yaptıranlara, kem gözle bakılıyor... Ne değişti zamanlar....

Siyasî tutuklara aileleri tepsiler

hazırladılar. Siyasî olmiyan tutuklar için içlerime hüznü çöktüüü...

Tek eğlence tarzları değişmiyen, sefaretler... Onların zaten seneler senesi, ne düşüncelerinde, ne eğlencelerinde, ne raporlarında bir değişiklik olmuyor... Her bakımdan muhafazakâr onlar...

Politikacılar «görünürde» görünmemeğe dikkat ettiler...

Tuhaf, «oturmamış» bir yılbaşıydı bu... Bir nekahet yılbaşı gibiydi!..

2 yeni Devlet Bakanlığı ihdas edildi ya, halk hemen bunları isimlendirdi: Piyango Bakanlık...

Piyango bakanlığın birinin bakanına gazeteciler sordular, zaten sormaktan başka işleri yok:

— Yabancı eserlerden ne okuyorsunuz?..

— «Kafkayı» ve içeriye seslendi, «getir kızım dün akşam okuduğumuz kitabı»...

Kitap geldi. Kafka değil Sartre'in bir eseriydi. Eh bu kadar yanlışlık olur da, olmaz da... Ve piyango Bakanlığın Bakanı için çekti:

— «Devlet işlerinden vakit kalmıyor okumağa»...

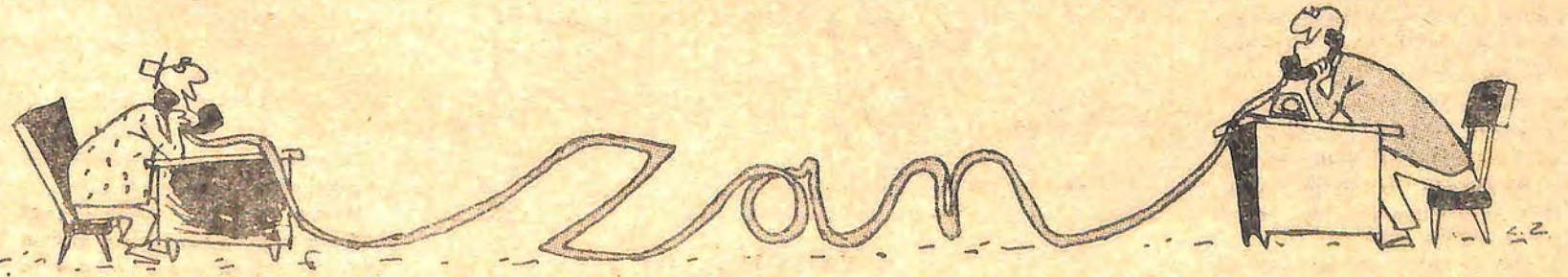
Hayret, Çorçıl de devlet işleriyle meşgul olurdu amma, bu arada, hem okurdu, hem yazardı, hem resim yapardı, hem de bunlar yetmiyormuş gibi, balık avlardı. Onların devletlerinin işi hafif olsa gerek!..

Bir Eşek alacağım

Günde, onbin istek mektubu geliyor belki Turan Feyzioğluna. Neden gelmesin? «İstek» bu, ismi üstünde, sınırsızdır... Bir sınıflandırma yapmış akademik devlet vekili... Mahalli istekler, mahalli olmiyan istekler v.s. diye...

«Kızımı evlendireceğim, 1000 lira isterim» nağmesini gönderen çooook, meselâ!.. Bu biraz padişahlığın pederşahlığından kalıntı... Nağmeyi ületen «1000 lirayı ihsan ettim sana» cevabını bekliyor... En şirin istek, Feyzioğlu'nun hemşehrisinden (Kayserrili) gelmiş:

— «Bir eşek alacağım, para gönder»... Cevabı çok merak ediyorum!..

Telefona zam yapıldı!

DÖRT PUAN

Cidnan Veli

Kapıdan içeriye girdi. Odadakilere selâm vermeden, doğru masaya sokuldu. Pardesüsünün cebinden, küçük bir paket çıkarıp camın üstüne bıraktı. Sonra pardesüsünü kapının arkasındaki askıya taktı. Odadakiler merak içindeydi. En şişman olanı:

— Ne haber Mâruf? dedi.. Bir şeyler yapabildin mi bari?..

Öteki, gülümsüyerek cevap verdi:

— İyilik sağlık Cengiz abi.. Ben ne söz verdinse, onu yaparım. Elimizden geleni arduviza koymayız sizler için..

— Tabii oğlum.. Biz de sana güvendiğimiz için bu işin düzenlenmesini sana havale ettik. Ben zaten hepsine söyledim. Bunu yapsa yapsa ancak Mâruf yapar, dedim.. Neler yaptın, anlat bakalım.

Mâruf hiç sesini çıkarmadan masaya sokuldu. Camın üstüne bıraktığı paketin iplerini çözdü. Büyük paketin içinden üç küçük paket daha çıktı. Mâruf bunları açarken, bir yandan da anlatıma başladı:

— Yılmaz'la da konuştum, dedi.. Kabul ettiğine dair daha bir şey söylemedi ama, oğlanı biraz görürsek, hayır demiycek.

— Anlattın mı sen ona, ne iş yapacağını?..

— Anlatıma ne hacet abicim.. Delikanlı çocuktur o.. Lep demeden leblebilyi anlar takımından...

— İyi ya. Görürüz.. Onu da görürüz..

— Zaten geldi benimle beraber buraya.. Âşir'in kahvesinde, aşağıda. Bir sefer de sizinle konuşsun. Pazarlığım yapalım, keselim işi..

— Pekli..

Mâruf, paketlerden birini açtı. Uzunvarı paketten iki tane kunduracı falçatası çıkardı. Falçataların ağıslarını baş parmağı ile yokladı:

— Fazla keskin olmıyanları seçtim mahsus.. Bakarsın heriflerin etine fazla işleyiverir, durduğumuz yerde başımız belâya girer..

— Tabii tabii.. Hattâ biraz daha körletiriz..

Mâruf öbür paketin de iplerini çözdü. Kâğıdın içinden birbirine benzemeyen iki tane demir parçası çıkardı. Odadakilerden Mezartaşı Süleyman, sordu:

— Onlar ne be Mâruf?..

— Muştâ abicim.. İki tane de muştâ tedarikledim.. Yalnız ki bunları üzerimizde bulmanın polis.. Yoksa en azından üçer ay yedimizimizin resmidir..

— Yok be yahu.. Her bir şeyi su-

hasına koyacağız.. Öyle âşıkâre iş görürüz mü ki?.. Alttan alttan işleriz..

— Tamam abicim... Ben de onu demiye getirdim..

Mâruf üçüncü paketi de açtı. Bu paket ötekilerden büyüktü. Onun içinden de üç çift boks eldiven çıktı. Mâruf bir tanesini eline alıp izahat verdi:

— Yorgo'dan aldım bunları, dedi. Köpoğlu köpek vermemek içli dokuz dereden su getirdi. Sonunda razı oldu.. Ama salıya kadar muhakkak geri istiyor.. Kendisi de çalışıyormuş.. Üç gün liste çalışmazsam, mahvolurum dedi.. O yüzden verdiğimiz gün muhakkak lade etmeliyiz..

Cengiz tasdikledi:

— Elbette oğlum. Salıya kadar işimiz nasıl olsa bitecek.. Yalnız, şimdi bu işler tamam ama, asıl biz Yılmaz'la plâm konuşmalıyız.. Yılmaz'ı çağır istersen de, iki çift lâkırdı da onunla edelim.

— Çağırayım abi.. Pazarlığı da yaparsınız.. Ama gözü pek çocuktur. Üzerine aldığı işin altından kalkar.. Hem de memnun etmek şartıyla.. Çağırayım şimdi gelsin..

Aradan üç dakika geçti, geçmedi, Mâruf, yanında Yılmaz'la geri döndü. Cengiz'in yüzü gülüyordu. Bir iskemle uzattı:

— Hoş geldin Yılmaz, dedi. Eski dost düşman olur mu be?..

— Estağfurullah abicim. Biz bir mahallenin çocuklarıyız. Bir çeşmeden su içtik. Dargınlık da ne demekmiş...

— Bir çay söyleyeyim, içer mısın?

— Şimdi çay içtim abicim.

— Bir tane daha iç. İstersen bir gazoz iç.

— Çay olsun gene.. Sıcak olsun da...

Cengiz, yanındakine döndü:

— Hadi koş, dedi. Sıcak tarafından altı tane çay al da gel. Demli olsun haaaa...

Sonra gene Yılmaz'a döndü:

— Mâruf anlattı mı sana? dedi.

— Anlattı az bir şey...

— Sen şimdi kaç kişi bulabileceksin, bizimle beraber gelmiye?

— İstedığınız kadar... Sekiz... On... Onbeş...

— Onbeş çıkma pek... Sekiz kişi, haydi bilemedin on kişi yeter bize... Çünkü bunun vapur parası var, otel parası var, yedirip içirmesi var... Biz de temelli varlıklı insanlar değiliz ki...

— Pekli abi, sen on dersin, on kişi oluruz...

— Kimleri alacaksın yanına bakalım?...

— Yunan Kâzım var, tanırısın onu...

— Tanırım Yunanı...

— Ondan sonracağıma Lâkerdacı Hüsamettin var.

— Başka?...

— Hitler Ahmet var...

— O da iyi... Başka?...

— Ferahfeza Abidin var...

— Hangi Abidin bu?...

— Hani geçende Hacı'nın kahvesinde Donsuz Veysel bıçaklayıp da berbat eden...

— Ha, şu... O da iyi... Gözü pek oğlan... Başka?...

— Hasan Hüseyin var...

— Hangisi o?...

— Nefesçi... İyi muştâ kullanır...

Sonra bir de Parmaksız Mahmut var... O da bitirim delikanlıdır haaa. Adamın gözünün üzerine bir tane koydu muydu, miskianber buharı çıkar oradan...

— Yani hepiniz kaç kişi oluyorsunuz?...

— Sen on dedin, on olacağız...

— Tamam... Şimdi beni dinle Yılmaz'cıgım... Sen çocukların beşini sağ tarafa alırsın. O beş kişi sağdan çalışacak... Beşini de sol tarafa dizeceğiz. Ama ilkin yumruk işi... Falçataya sakın el atmasınlar... Neden dersin başımız belâya girebilir... Şimdi, sağdan yumruklar çalışırken, soldan iki kişi muştâ ile girişecek. Baktık ki bizim yumrukçular, altından kalkamıyorlar işin, o zaman biz de arkadan yükleneyeceğiz. Ver yansın edeceğiz. Sonra birkaç kişiyi devirdik miydi, bizim Semiz Zeki girişecek... O da alttan çalışacak. İyi usturpacıdır o... Hergelenin eli, dum dum kurşunu gibi yırtar. Zeki alttan çalışırken baktık ki, karşı taraf da sıkı duruyor. O vakit...

Yılmaz dayanamadı. Coşmuştu. Lâkırdıya karıştı:

— O vakit falçata, abicim... Falçataların dibine yastık koruz. İki paraktan fazla işlemez.

— Nasıl yastık?...

— Yaniya, falçatanın ucunu iki santim selbes bırakırız. Gerisine sıkıcana pamuk sararız. Şöyle şöyle dokundun muydu, hafiften deler, fazla bir sakatlık çıkarmaz.

— Tamam... Sen şimdi git, çocukları topla... İsterseiz yarın öğleden sonra bir de prova yaparız. Herkes vazifesini belledikten sonra çocuklar için bir otel ayırırız. Binsinler vapura, gitsinler işlerinin başına...

— Hepsi iyi de abicim, bizim çocukların içinde en masraflısı Hitler Ahinet'tir... Gözü pek oğlan. Bir işi üzerine aldı mıydı, tertemiz edip bırakır... Lâkin onun da masarifi biraz fazla. Eylülde bir adam bıraklamaya 700 lira aldıydı Acemden... Onun için onu biraz görsek.

— Biz o parayı veremeyiz oğlum. Bu iş yapan, şeref için yapacak. Madem bir çeşmeden su içtik.

Yılmaz, biraz düşündü:

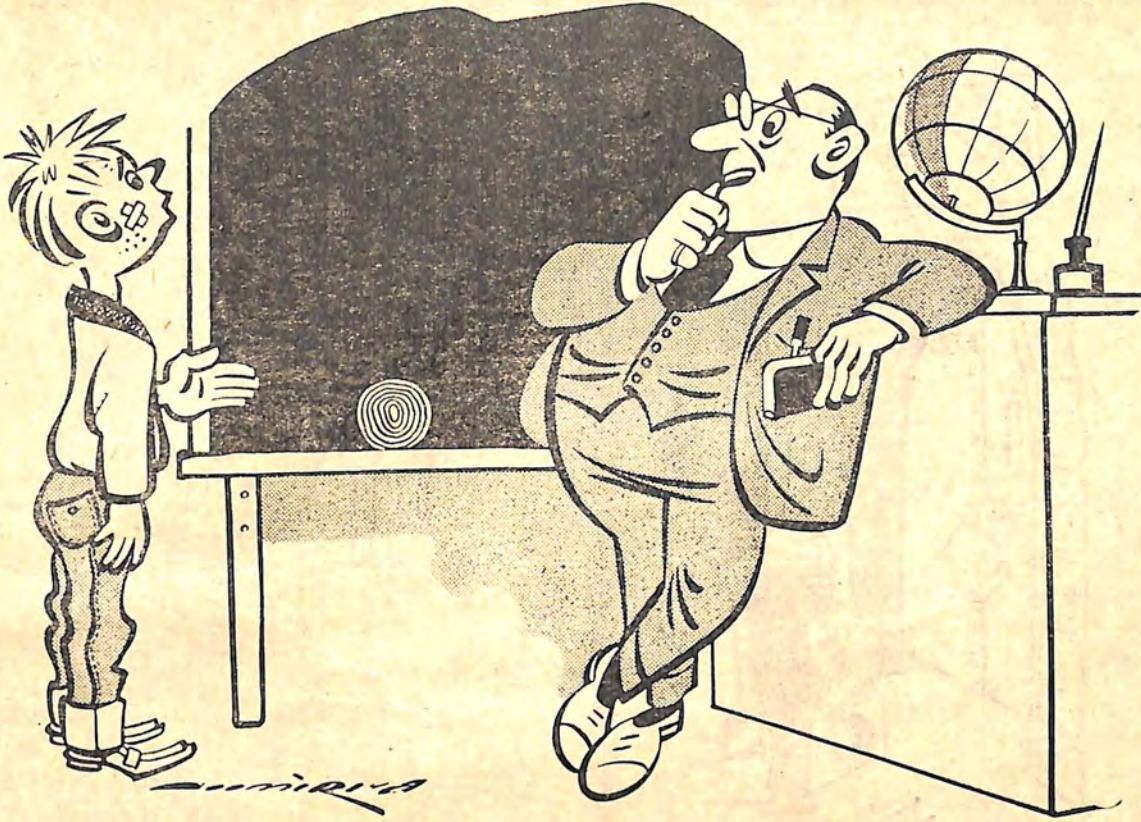
— Vallahi bir şey diyemiyorum. Bir konuşayım kendisiyle...

Masaya sokuldu. Mâruf'un getirdiği, falçatalarla muştaları gözden geçirdi. Boks eldivenlerine teker te-

Köylüye yardım eli uzanıyor. (Gazeteler)

YAZISIZ!

— Say bakayım, Türkiye'nin ihracat malları nelerdir?
— Fındık, üzüm, pamuk, tütün, doktor, mühendis, futbolcu, işçi!

ker baktı. Bu sırada kapı açıldı. İçeriye uzun boylu biri girdi. Cengiz hemen ayağa kalktı:

— Buyur Müştak abi, dedi... Gel bak, epi hazırlıklarımız var...

Müştak, masaya doğru yürüdü. Camın üstünde duran falçatalara, ruştalara baktı. Şaşkınlıkla:

— Ne oluyor yahu, dedi. Ne olacak bunlar?...

— Ne olacağı var mı abicim... Bu hafta İzmir'de bizim takımın deplasman maçı var ya...

— Eeee...

— İzmir'e hangi takım gidecek olsa, orada seyircilerden dayak yiyip dönüyor. Bizim çocuklar da direttiller. Tedariksiz gidersek, oynamayız dediler. Biz de işte o deplasman maçının hazırlığını yaptık.

— Yani?..

— Yaniya, tam takımı gidiyoruz abicim... Çünkü başka türlü gidecek olsak, dayığı yiyip gelmekten başka çaremiz kalmaz. Onun için sen göynünü selbes tut. Üst tarafını bize bırak abicim. İzmir'li seyirciye, centilmenlik nasıl olurmuş, bir

de biz gösterelim, öyle değil mi abicim?...

Müştak düşünüyordu. Ötekil ilâve etti:

— Hiç düşünme abi, dedi. Biz İzmir'e yalnız başımıza gidersek iki puan alırız. Ama muştacı, falçatacı takımı ile gidersek garanti dört puan alırız. Hangisini istersen onu söyle... İki puan mı, dört mü?...

Müştak, ister istemez başıyla tasdikledi:

— Dört puan, dört...

Adnan VELİ

Teşbihte hata

Adalet Partisinde bir kısım milletvekilinin, İsmet Paşa başkanlığındaki karma hükümete muhalif olduklarını biliyorsunuz. Bu muhalif grubun liderinin, arkadaşımız Gökhan Evliyaoğlu olduğu etrafta söylenmektedir.

Yeni çehresiyle yayınlanmaya başlayan Yeni İstanbul gazetesinde Evliyaoğlu, ilk yazısına şu başlığı koymuş; soruyor, «Nereye gidiyoruz?»

Cevap verelim, galiba, «Paşa kapısına!»

Siyasi tarih

Son zamanlarda yurdumuz, o kadar çok parti isinleriyle kavuştu ki, vatandaş bunların isimlerini bile hafızasında tutamaz oldu. Okurlara bir kolaylık olması bakımından yeni partilerin isimlerini aşağıya sıralıyoruz:

Yeni Türkiye Partisi

Adalet Partisi.

Yeni Demokrat Parti.

Ve geçenlerde Eyyipte faaliyete geçen,

Seks Partisi!

Köpekler sussa

Bütçe komisyonunda Maraş milletvekili Hasan Fehmi Evliya komşusu Amerikalının gece gündüz havlayıp kendisini rahatsız eden köpeklerinden Dış İşleri Bakanına şikâyet etmiş.

Ertesi gün çıkan gazeteler, Hasan Fehmi Evliya'yı rahatsız eden köpeklerin, susturulduğunu haber veriyorlardı.

Ah! Ah! Her havlayan köpek, bu kadar kısa zamanda susturulsa da, Hasan Fehmi Bey gibi bütün millet bir an önce huzura kavuşsa.

Hayat makinesi

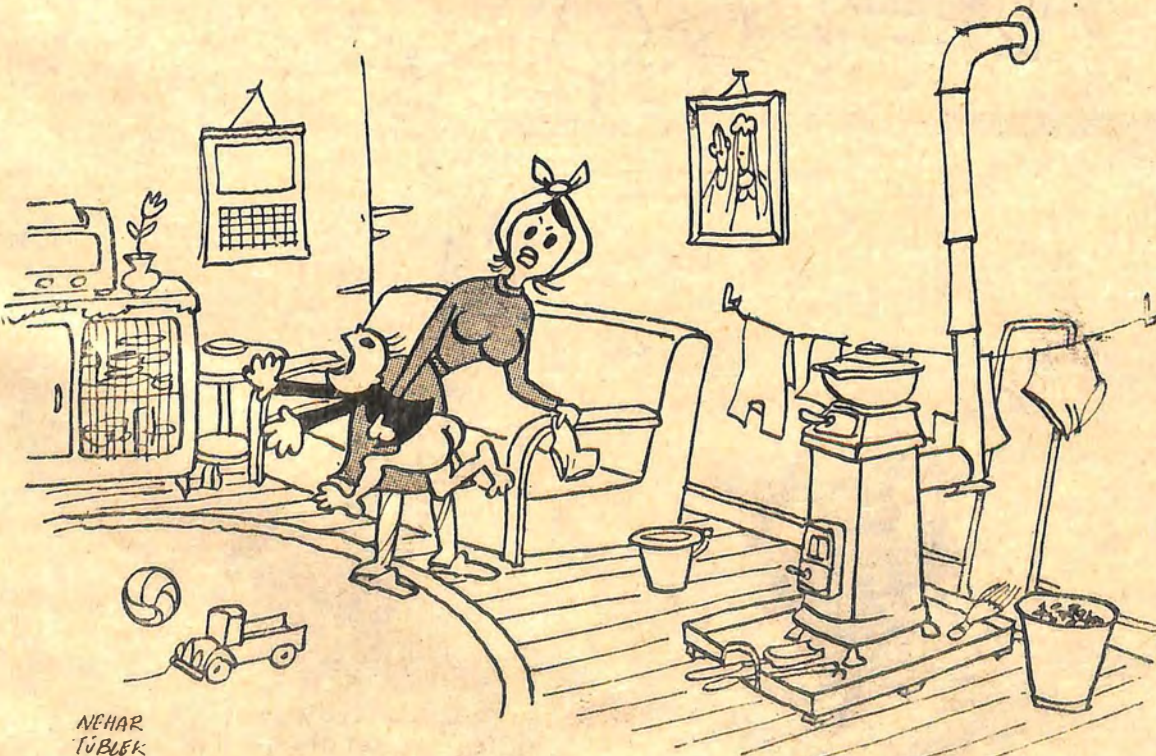
Gazetelerde okudunuz mu bilmiyorum. Fransada titizlikle yetiştirilmiş bir ekip, ölmüş insanları diriltiyormuş. Geçenlerde intihar eden bir iş adamını hayata tekrar iade etmişler.

Kızıyoruz vallahi bu dostlarımıza. Hep bizim olan buluşları, kendi mallarımız gibi reklâm ediyorlar. Amerikası böyle, Fransası böyle.

Ölmüş bir adamı diriltmekle, iş yaptık sanıyorlar.

Gelsinler buraya, gelsinler Türkiye'ye de siyasi mevtalarımızı nasıl dirilttiğimizi görsünler!

Yazar ÖZEN

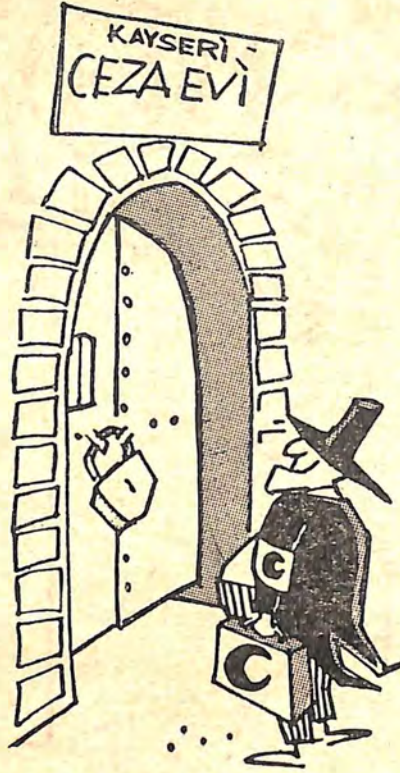
NEHAR
TÜBEK

— Oturmaaam!... Oturak âlemi yapanları polis yakalıyor!

Haftanın
KARIKA
TÜR
LERİ

KAĞER
ZORLU

GREV
HAKKI
İSTERİZ

SİYASİ YARALAR SARILACAK
-GAZETELER-

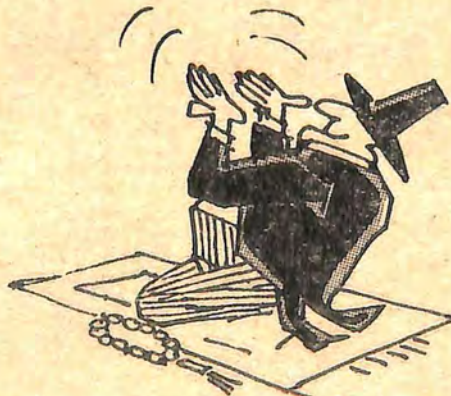
YAZISIZ

KORKUNÇ TABLOLAR İSTAH AÇIYOR -GAZETELER-

FIRINCILAR GREV
HAKKI İSTİYOR!

RABBENÂ!..

HEP BANA!..

Musiki ruhun gıdasıdır!

Seviyor mu, Sevmiyor mu?

Papatya falına bakarlar. Seviyor, sevmiyor, seviyor, sevmiyor... Son yaprak ellerinde kaldı: Seviyor! Son yaprak ellerinde kaldı: Sevmiyor!

Durumumuz gerçekten de, bu!

Doğu illerimizde açlık var mı, yok mu? Var yok, var, yok, var, yok... Seviyor, sevmiyor, seviyor, sevmiyor...

Ankara'da oturmuşlar, hayatlarında açlık nedir bilmeyenler, «Doğu'da açlık var mı, yok mu?» diye çene yarıstırıyorlar.

Hayır beyler, hayır! Doğu'da açlık falan yok. Siz keyfinize bakın. Doğu'da buğdaysızlık var, ekmeksizlik var, kıtlık var, ot-suzluk var, samansızlık var, arpasızlık var.. Ama, açlık yok

Doğu'da. Buğday, ekmek, saman, arpa gibi şeyler de zaten yiyecek maddeleri değildir. Ne Belvü Palas'ta, ne Balın Oteli'nde, ne Bulvar Palas'ta, ne Barın Oteli'nde, ne de Ankara Palas'ta böyle yiyeceklere rastlanır, Ankara'nın asfaltı geniş, temiz; arabaları gıcır - gıcır. Ankara'nın ışıkları parıl - pa-

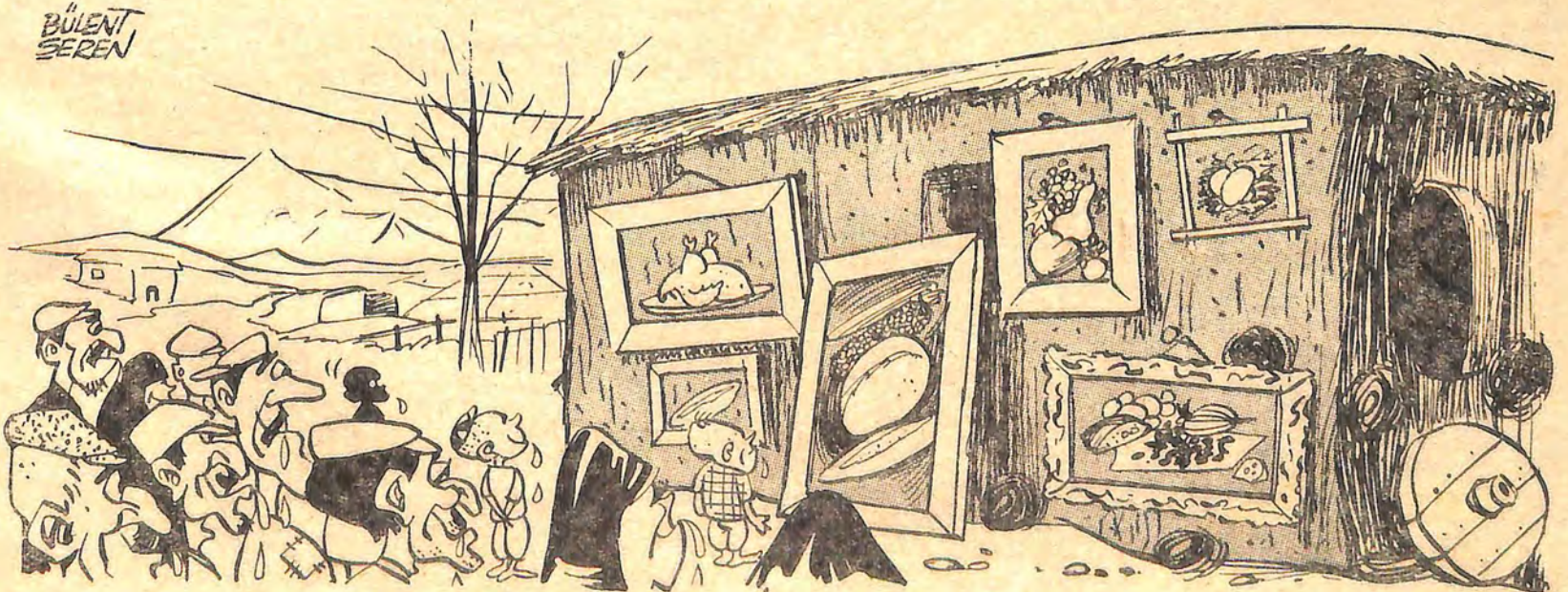
rıldır, renk-renktir. Ankara'nın vitrinleri pasta doludur, şekerleme doludur, çukolata doludur, muz doludur.

Hadin, hep birlikte bakalım şu falımıza: Var, yok, var, yok, var, yok... Yaprak elde kaldı: Açlık yok! Yaşasın!..

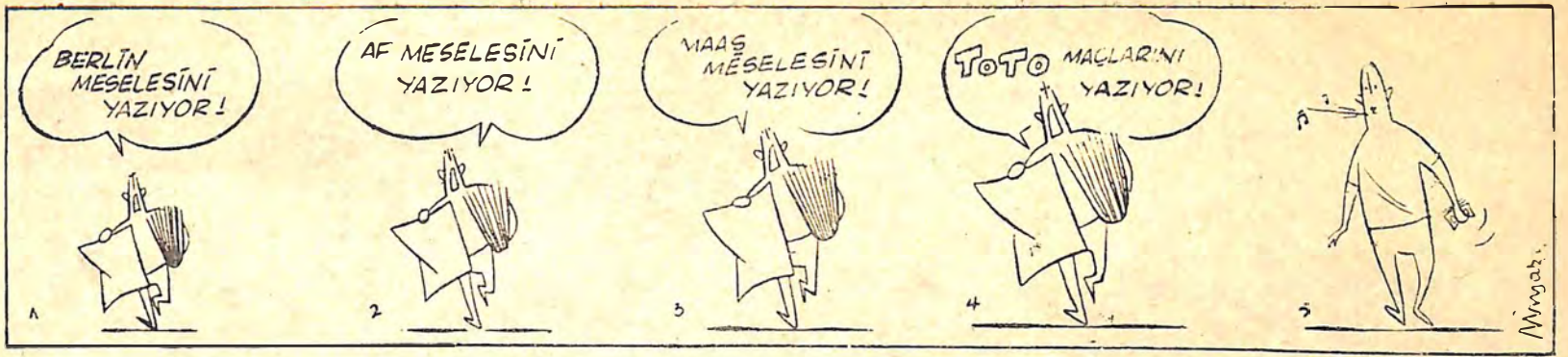
Hüseyin KORKMAZGİL

Ressamlarımız Doğu illerinde sergiler açacaklar

(Gazeteler)

— Yârabbi şükür!..

YAZISIZ

M. Gallinoix'ın, gülüp eğlenmek için Pek arzusu kalmamıştı artık; zira hayli yüklü olan portföyünün, cebinden sırta katem bastığının farkına varıvermişti. Bu çok müthiş bir şeydi doğrusu! Davetlilerinden hangisi bu kadar ustalıkla, hiç sezdirmeden bu hırsızlığı yapmıştı acaba?

Şüphelerini gizleyebilmek için son derece saf bir tavır takındı ve misafirlerini teker teker gözden geçirmeye başladı. Zaten fazla kalabalık yoktu; karısını saymazsa hepsi hepsi altı kişiydiler. Bunlar da en yakın iş arkadaşları idi: Muhasebeci, muhasebeci muavini, daktilo, steno-daktilo, satış şefi ve personel şefi...

M. Gallinoix mühim iş adamlarından biri idi. O akşam verimli ticaret hayatının onuncu yıldönümünü kutlamak üzere daima beraber olduğu iş arkadaşlarını evine davet etmişti.

Şimdi ise ne tavır takınacağını bilemiyordu! Hırsızlığı nasıl açıklamalı ve suçluyu nasıl bulmalı idi?

Birden karar verdi ve ayağa kalktı; herkes sustu ve bu gibi toplantılarda yapılan an'anevi konuşmalardan birini dinlemeye hazırlandı.

M. Gallinoix heyecanlı bir sesle konuştu:

— İçinizden biri benim portföyümü çaldı!...

Davetliler birbirlerine bakiştılar ve bunun bir şaka olduğunu zannederek güldüler.

— Ben hepinizi gayet dürüst ve namuslu olarak tanıyorum; bu fikrimin devam etmesi için üzerlerinizi aramama müsaade edin.

Ortalıkta soğuk bir hava esti; fakat kimse patronuna itiraza cesaret edemedi. İlk reaksiyon daktilo Suzanne'dan geldi:

— Eğer bu bana strip-tiz yaptırmak için hazırlanmış bir komplo i-

se, kabul etmiyorum!...

M. Gallinoix baba bir tavır takındı:

— Sizi arayacak olan karımdır; hattâ şüphelerimin sadece iş arkadaşlarıma şâmil olmadığını göstermek için sizin de onun üzerine aramanızı teklif ediyorum...

Suzanne bu teklife bir şey diyemedi ve hafifce bozulmuş olan Mme Gallinoix'yi takip etti.

Odada yalnız erkekler kalınca M. Gallinoix:

— Haydi bakalım, dedi!

Ve etrafa cesaret vermek için

— Haklısınız M. Simeon, fakat bu şüpheleri izale etmeğe mecburuz!

— Ben mecbur değilim ve soyunmayı kabul etmiyorum...

Personel müdürü atıldı:

— Onu zorla arayalım!...

Âdeta bu kumandayı bekleyen arkadaşları derhal Simeon'un üzerine atıldılar ve aslanlar gibi mücadele eden muhasebeciyi tartaklamaya başladılar. Homer devrine yarasır bir savaş oluyordu doğrusu: Bir tarafta donlu adamlar, diğer tarafta ise iffetini bu barbarlara karşı korumaya çalışan giyimli bir bákire.

STRIPTİZ

Çeviren: SEMİRAMİS AYDINLIK

kendi soyunmağa başladı. Diğerleri önce çekindiler fakat şüpheden kurtulmak için yavaş yavaş soyunmaya başladılar. Manzara hayli komikti doğrusu.

M. Gallinoix, herkes bir don gömlek kaldığı zaman misafirlerinden birinin hiç yerinden kılmadığını farketti.

Bu kırk yaşlarında ve erik kuruşu gibi bir adam olan muhasebeci Siméon'du. Diğerleri de durumu farkedip soyunmayı kestiler ve Simeon'a döndüler. Muhasebeci kat'f bir sesle:

— Ben soyunmıyacağım, dedi!...

— Bu bir itiraf mı yoksa? diye sordu M. Gallinoix.

— Hayır; ama şüpheleriniz o kadar mantık dışı ki...

Sekreter lâfa karıştı:

Zamanla iş o kadar kızıştı ki, tabak, çanak havada uçuşmaya başladı ve bu gürültü polisin dikkatini çekmekte gecikmedi. Polisler içeri girdikleri zaman, Simeon kendini müdafaaya devam ediyordu ve tamamen yenilmemişti.

Komiser:

— Ne oluyor burada böyle? dedi ve Siméon'a dönerek ilâve etti:

— Şikâyetçi misiniz yoksa?..

Beyaz donu içinde domates gibi kızarmış olan M. Gallinoix atıldı:

— Komiser bey; bir adam portföyümü çaldı vermek istemiyor.

— Yalan! diye bağırıldı Simeon.

— Biz de onu soyup aramak istedik, diye M. Gallinoix devam etti; razı olmuyor, bu bir iftira sayılmaz mı?

Komiser, bu izahat üzerine adam-

larına bir işaret yaptı ve zavallı Siméon üzerine saldıranların iki misli arttığını farketti. Bu kadar kalabalık donlu ve üniformalı adama karşı ne yapabildi ki?.. Ve sonunda bağırma, çağırma, tekme ve yumruklarına hatta ısırma ve ısırma rağmen, savaşı kaybetmeğe başladı.

Pantolonunu da çekip attıkları zaman odada bulunanlar gayet enteresan bir manzara ile karşılaştılar. Siméon'un üstünde 1900 senesi kotolarına ait dantelli, fistolu, kordehâ iç çamaşırları vardı, fakat portföyden eser yoktu.

Zavallı adamcağız, şaşkın şaşkın mırıldandı:

— Görüyorsunuz ki, masumum!

Tam bu sırada Mme Gallinoix muzaffer bir tavırla elinde portföyü sallıyarak içeri girdi:

— Buldum portföyünü sevgilim!

M. Gallinoix sordu:

— Suzanne mi çalmış?

— Hayır, gece masası üzerinde unutmuşsun.

Aynı zamanda Siméon'u ve acı-ıp çamaşırlarını gören kadıncağız, ağzı bir karış açık bu manzarayı seyre başladı. Siméon ağlamaklı bir sesle:

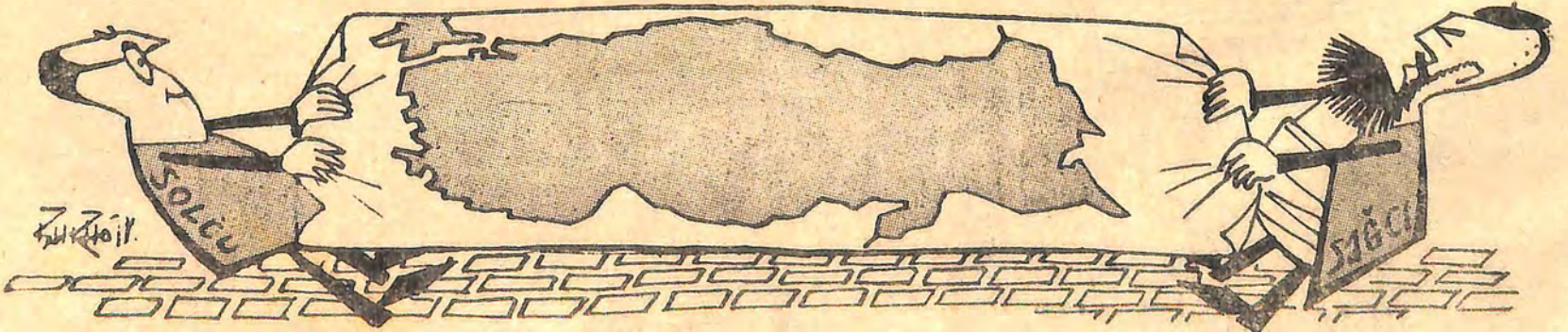
— İşte, soyunmak istemeyişimin sebebi buydu...

M. Gallinoix biraz kendini de suçlu bularak yumuşak bir sesle muhasebecisine hitap etti:

— Üzülmeyin canım, hepimizin böyle gizli marifetleri vardır; sizin ki de eski model kadın çamaşırları giymekmiş!

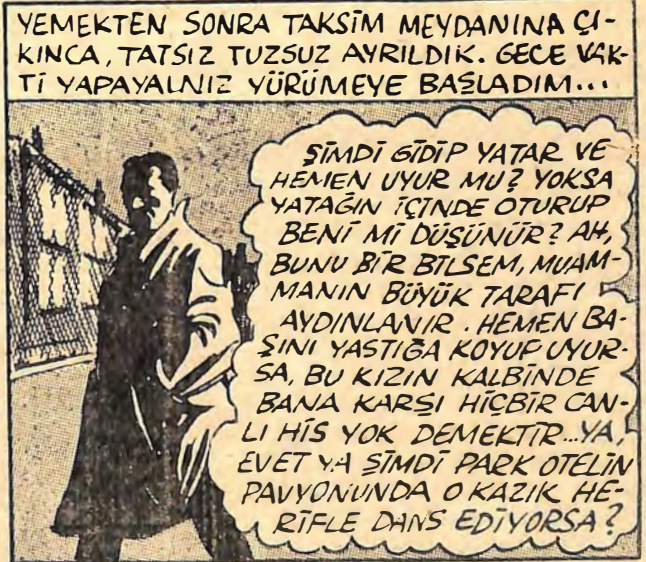
Uzun farbelâlı donunu gizlemeğe uğraşan adamcağız:

— Hayır dedi, mani filân değil... Bunlar karımın büyük annesinin çamaşırları; yalnız bir yere gittiğim zaman, bana mutlaka bunları giydirir. Bu çamaşırlarla hiç bir kadının yanında soyunamayacağımı tahmin edersiniz!..

YAZISIZ

**Bir
YILBAŞI
GECE'Sİ**
YAZAN:
PEYAMİ SAFA
Çizen: BÜLENT
SEREN
25

PEMBE

Sermet Muhtar Alus

MAŞLAHLI

HANIM

— 7 —

2 Mayıs 13**

Bu gece, doğrudürüst, iki saat bile uyuyamadım. Sabahleyin gözümü açtığım vakit, her tarafım pelte gibiydi. Hastalıktan kalkmış kadar halsizdim.

Çayımı yatakta içerken Ayşe hanım seslendi:

— Nasılsın yavrum, uyuduktan sonra biraz sinirlerin yatıştı mı?

Uyuyan kimdi? Sinirlerim büsbütün berbat.

Ayşe hanım gene, (Amasyanın bardağı...) mukaddemesile bir yığın tesselliler veriyor, uçuk benzimi, kıpkırmızı gözlerimi göstererek:

— Vallahi sen kendine acıımıyorsun, diyordu. Baksana haline, rengin mumya sarısına dönmüş. Böyle çılgınca iş olmaz; iki deliye bir akıllı koymuşlar. Bu gidişle harap olacaksın. Evin içinde, mum hala gibi beklemenin faydası yok. Gidelim, sorup sual edelim; şüpheni hallet, için genişlesin, ferahlasın!.. Benim ise, karyolada başımı kaldıracak mecalim yok.

Ayşe hanım susmuyordu:

— Gayret et, hazırlanıp çıkalım; İstanbula inelim; şekerçi İsmail ağayı bir kenara çekip soralım. Tayfur bey, belki Adaya, Ayastafanosa gönderecek emin adam bulamadı da ona bir kâğıt bıraktı... Olur a, ağası belki sılaya gitmiştir, yerine tabaniyarığın biri gelmiştir, ona da mektubu emniyet edemiştir... Evvelâ İsmail ağanın dükkânına uğrarız. Poğaçacıda biraf safra bastırdıktan sonra yukarı çıkarız Terzihanede madamı görürüz... Hafiyeler gözetliyor diye sen çekinirsen, Haçopulo çarşısının kapısında bekle; gidip ben sorarım. Şüpheleneceklerse benden şüphelensinler, bir beyle buluşacak desinler, yakalasınlar. Onlara söyleyeceğimi ben bilirim. Beni, alaybeyi hafız Savni beye götürün, nenin nesi olduğumu anlayın deyince hepsi şapa oturur.

İstanbul geçecek değil, parmağımı kımıldatacak takatım yok.

Enişte beyle Agavni de, Ayşe hanımın fikrini tasdik ediyorlardı.

Enişte bey:

— Gülüm, diyordu, kişi nihanhanesini endübu gam ile zirtizeber ederse, feleğin germüsürdine ta-

hammül edemez, gürlüyip gider. Baharı ömrüne yazık değil mi? Teferrüç et, tenezzüh eyle... Zamirindeki, râna malûmumdur. Kalbin biraz hafifleniyor, elemnâk oluyor amma bisebep. İlâhi çocuk, bilmiyor musun ki:

Ben ölürsem yare ne?

Yar ölürse bana ne?

Agavni de diyordu ki:

— Pırlanta gibi yüreğine kofkofuna vesvese oturtuyorsun. Süsünü, tuvaletini et; başını guğuruğunu yap; sokağa kendini at. Gez, toz, eğlen. Tayfur beyimden haber aldın ne âlâ, almadın, o da onun bileceği olsun.

Daha öğle olmamıştı. Haydarpaşanın bilmem kaç vapuruna bindik.

Gene o iki başlı, 21 numaralı mahut vapur.

Kadınların kamarası ağzına kadar dolu. Bir pencere önüne oturup trenden çıkanları gözden geçirsek, belki Tayfurı görürüz diyorum. Canım yanına yaklaşmanın imkânı yok.

Hanımların yan kamarasına girsek, o kamara deniz tarafında, iskeleyi görmüyor.

Mevkisiz yere otursak gören ne demez?...

Sıkıntımdan, buhranımdan oturup kalkıyorum. Ayşe hanım, kahveciden limon şekeri almış, yürek ferahlatır diye uzatıyor.

Tren müşterileri geldi; vapur doldu.

Kalktık... Pat, pat, pat... Durduğumuz yerde sayıyoruz. Kahveci, biletçi girip çıktıkça kapı aralanıyor.

Tam karşımızda, Himmet paşazade Süheyl bey. Gene reveransını yaptı.

Ülfet bey de vapurdaydı. İskeleye çıkarken bizi gördü. Acele acele yürüdüğüm için, (tizi reftar olanın payine damen dolaşır) diye taş atıyor.

Köprüye çıktık.

Vapurdan inenler dağılmalı ki, İsmail ağanın dükkânı tenhalaşsın.

Birini arıyormuş gibi, Kadıköy iskelesine saptık; hanımların beklemeye yerine girdik.. Ayşe hanım bir sigara sardı.

Ada vapuru yanaşmadan, şekerçi İsmail ağanın dükkânına ayak bastık.

Gene, İsmail ağanın karşısında kaç kişi; başını kaşıyacak vakti yok.

Alpaka ceketli, pike yelekli, kırantı bir beyle pardösüsü kolunda, şemsiyesi elinde bir genç; bir de leylek gibi bir adam; mütemadiyen burun buruna konuşuyorlar.

İsmail ağaya, bermutat, her ağızdan hitap:

— Atufetlü Rakım paşa hazretleri, dün akşam acele ile unutmuş;

sol taraftaki rafta, bahçe makası ile sardunya fideleri varmış; aman kaybolmasın...

— Devletlü Tevhit paşa hazretlerinin kerime iffetvesimeleri hanım efendi... Hani canım yanlarında harem ağası da vardı... Bu vapurdan çıktı mı?

— «Fısıltı halinde» İsmail ağacığım, gene anlamadın mı? Vallahi sen ihtiyarladsın yahu!.. Demin kapıdan bakan o lâcivert şarşafli taze, Kadıköy vapurundan mı çıkmıştı, yoksa Haydarpaşadan mı?

— Şapkası pembe kurdeleli matmazel, karşıki bayacıya iskarpinlerini boyattı mı?

İsmail ağa baksın, gizlice işaret edeceğim; bir kenara çekip soracağım, ağzını arıyacağım. Mübarek etrafını görmüyor.

Bizim tarafa dönerek, peştemala çipil gözlerini silerken, hemen Ayşe hanım işaret etti. Kurnaz ihtiyar, Tayfurı sorduğumuzu derhal anladı. Kaşlarını kaldırarak kafasını salladığı saniye, donakalmıştı.

Kanaryanın omuzuna yaslanmasam yere yıkılıverecektim... Köprünün bu en kalabalık yerinde elâleme maskara olacağım.

Tayfur bey, hiç değilse buraya uğrar, bir kâğıt veya parolalı bir haber bırakır İsmail ağa da, beni görürür görmez, traşlı kafasını kaşıyarak, elime teslim eder.

Adamcağızla aram çok iyidir.

Ne zaman dükkânına adımımı atsam, hemen koşup karşılar (Sefa geldin kızım, nasılsın elnasım!) diye hatır, gönül sorar; etrafı tenha görürse, abanı sarıklı fesini öne yıkararak yanşaklığa başlar:

— Tanrının günü, şu iskeleden sayısız kadın geçiyor. Vükelâ hanımları, kızları; paşa gelinleri, torunları; madamlar, matnazeller... Hepsi de buraya uğruyor. Tövbe olsun, senin gibi civeleği yok ves-selâm...

Bu sözleri sarfederken, aptestli olduğuna, namazı henüz kıldığını da kase eder.

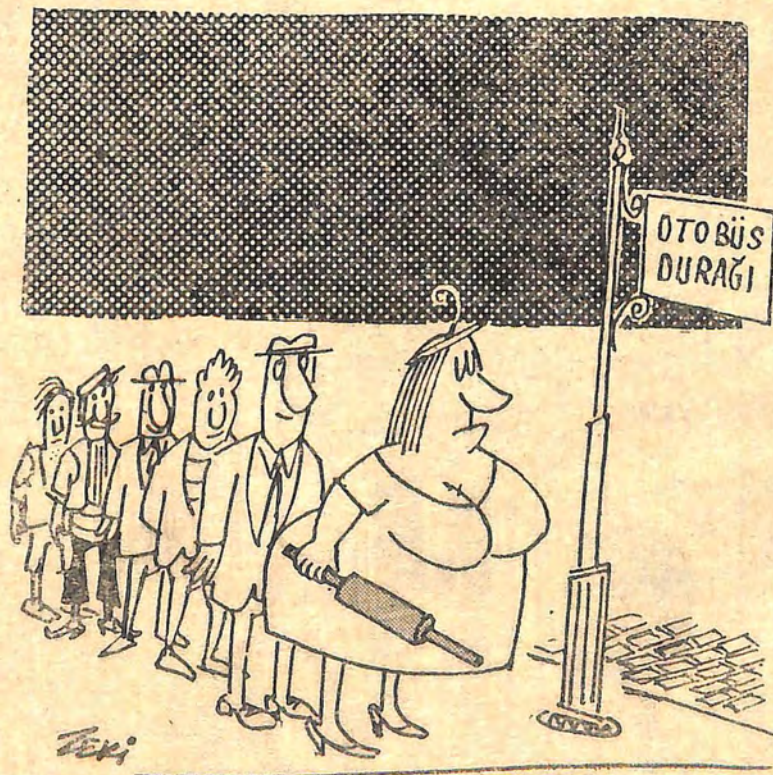
Kanarya Ayşe hanımla birbirimize bakışuyorduk. O da şaşırıyordu. Gözlerini kırptırarak, bu halin sebebini, o da soruyordu.

Bilmediğim bir fevkalâdelik var.. Mutlaka bir dolap dönüyor.. Tayfunun göz önünden silinmesinin bir sebebi mevcut.

Karaköye yürüdük.

Peşkirici başının oğlu da vapurda imiş; Ayşe hanımın gözüne ilişmiş amma, sinirlerim ayakta olduğu için bana söylememiş.

Otobüslerde sarkıntılığa karşı tedbir alınacak. (Gazeteler)

Tedbir!

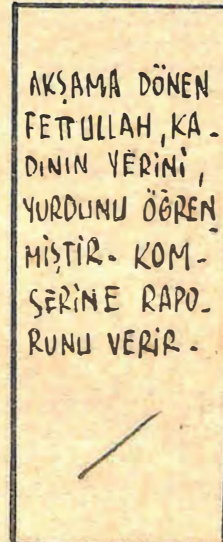
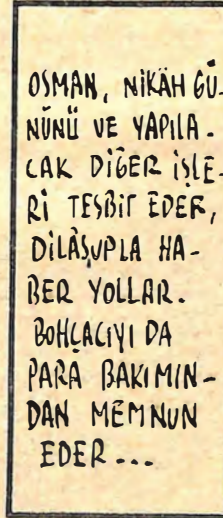
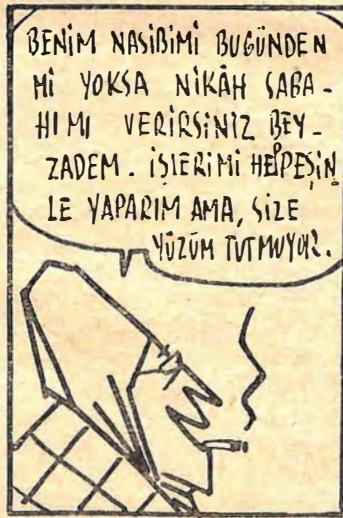
(Devamı var)

DÜĞÜN GECEŞİ ESERİ

(2)

BİR MÜDDET GAZİNODA
OTURAN ENVER NİYAZI
BEY (KOMİSER OSMAN) VE
REFİK HÜSNÜ (OSMANIN
MUAVİNİ) KONAĞA DÖ-
NERLER...

— 25 —

«..... Mike'a yardım eder. onun fazla içmesine mâni olur, onu bir yuvaya kavuştururdu... Onu Port Blair'de anne ve babamla pazar yemeği yerken görmeli...»

Mike, «Ne gülüyorsun?» diye sordu

Genç kız itiraf etti. «Budalaca hayaller kurduğum için kendime gülmüyorum.»

★

Haziranın sonuncu hafta tatilinde Umum Müdürlerden kayıt memnurlarına kadar Fabian'ın bütün memurları kiralatmış otobüslerle Hudson nehri üstündeki Golf Kulübüne götürüldüler. Fabian'ın yazlık partisiydi bu... Bu âdet Clyde Fabian'ın arzusu üzerine başlamıştı, o sene hasta olmasına rağmen adam partinin yapılması hususunda da ısrar etmişti. Parti cuma günü saat onda verildi. Böylece sarhoş olanlar, hafta tatili esnasında ayılmağa çalışacaklardı. Kulüpte top oynanacak, yüzülecek, dansedilecek, yemek yenir, içki içilecek ve sonra da saat altıda tekrar otobüslerle şehre dönecekti. Caroline de partiye April, Gregg ve Mary Agnes'le gitti.

Mary Agnes, «Biliyor musunuz,» dedi. «Arkadaşımın çalıştığı müessesede daha nazikler. Böyle partilere karıları, kocaları ve çocukları da davet ediyorlar. Böylece aileler hep birlikte eğlenmiş oluyor.»

Gregg, «Ne?» diye sordu. «Yani herkesin işine mi mâni oluyorlar?»

Mary Agnes, hariç diğerleri kahkahalarla gülmüyorlardı. Mary Agnes itiraz etti. «Öylesi daha eğlenceli olurdu. Geçen sene mavo giydiğim zaman Shalimar bacaklarımın güzel olduğunu söyledi durdu, utançtımdan neredeyse ölecektim. Bu sene de az kalsın mayomu getirmiyordum.»

April, «Bu benim ilk ofis partim,» dedi.

Caroline, «Hepimizin ilk partisi,» diye güldü.

April, «Hakikî bir kulüp göreceğimize o kadar memnunuz ki,» dedi.

Gregg sordu. «İçkiyi bedava mı, yoksa parayla mı alacağız?»

Mary Agnes başını salladı. «Bedava... Bu yüzden de herkes müthiş sarhoş oluyor. İğrenç!»

Gregg «Sabırsızlıktan öleceğim,» dedi. «Üç günlük izmini alacak, ondan sonra da istifa edeceğim.»

«İstifa mı edeceksin?»

«David bana yaz tiyatrolarım

dan birinde iş bulacak. Hiç olmazsa en aşağı dört piyeste genç kız rolüne çıkacağım... Hem para kazanacağım, hem de tiyatrolar Connecticut'la olduğu için onu da sık sık göreceğim.»

Mary Agnes memnun memnun güldü. «Aman ne hoş!»

Gregg, «Ondan böyle bir şey katıyem istiyemedim,» dedi. «Fakat bunu kendisi teklif etti. Ne iyi insan değil mi?»

April heyecanla, «David Wilder Savagge'in sana böyle yardım etmesi hakikaten harikulâde,» diye haykırdı. «Çok şanslısın! Ne fevkalâde şey bu.» Sesinde haset değil, Gregg'in şanslı olmasından duyduğu sevinç ve memnuniyet vardı. Caroline, «Dünyada kıskanç olmayan bir insan varsa o da April,» diye düşündü.

Otobüs kulübün önünde durunca içeridekiler hayranlık ve sevinçle haykırıştılar. Caroline ile Gregg otobüsün en arkasındalardı, onun için en son onlar indi. Biraz ileride April ile Mary Agnes kalabalığa karışmak için acele acele yürüyorlardı.

Gregg, «Buraya da neden geldik, bilmem ki,» dedi.

«Hiç sorma... Bir sürü yabancı... Muhakkak Mr. Shalimar da en

Genç Kız

Yazan:
RONA JAFFE
Çeviren:
GÖNÜL SÜVEREN

son çıkardığımız kitaptaki aşk sahnesini canlandırmağa çalışacaktır.»

Gregg sordu. «Bunu becerebilir mi dersin?»

Caroline, «Bu partiye sarfettikleri paraları aramızda taksim etselerdi daha iyi olurdu,» dedi.

«— Öyle...»

Ağaçların altına konulmuş uzun bir masaya doğru yürüdüler. Bu masa bar vazifesi görüyordu anlaşılıyor, zira Fabian memurları bunun etrafına karınca gibi üşüşmüşlerdi. Mike elinde bir bardakla bir kenarda durmuş, Caroline'in tanışmadığı iki yazı işleri müdürü ile konuşuyordu.

O anda o kadar olgun ve ciddi bir hali vardı ki, Caroline birdenbire sanki onu hiç tanıymıyormuş gibi bir hisse kapıldı. İşten bahseden veya kadınların dinlemelerinden hoşlanmadıkları tipte hikâyeler anlatan üç erkek... Caroline birdenbire kendisini o kadar genç ve mahcup hissetti ki, hemen Gregg'in kolunu tuttu.

Gregg başıyla Mike'ı işaret etti. «Belki arkadaşın bize yardım eder. Bu kalabalığın arasından gidip içki almanın imkânı yok.»

«— Benim canım içki istemiyor.»

Gregg, «Pekâlâ da istiyor,» dedi. «İçki içemezsen kayıt memurlarınle futbol nasıl oynayabilirsin?»

Caroline güldü. Fakat elleri buz gibi kesilmişti. Sıcak bir yaz günüydü. Fakat hafif bir rüzgâr buruna taze kesilmiş çimen, parfüm

ve sigara kokusu getirmekteydi. Bu hafif rüzgâr Caroline'i titretti. Fakat genç kız neden titrediğini de bilmiyordu. Neşeye gülen, haykıran kalabalığa baktığı sırada, Mike'ın gözlerini kendisine dikmiş olduğunu farketti. Adamın yüzünde sanki yanlış bir partiye gelmiş gibi ciddi fakat aynı zamanda müstehzi bir ifade vardı. Bakışı sanki onu genç kıza bağlıyordu. Bu bakış bir köprüymiş gibi Caroline üstünden geçecek ve sağ salım Mike'ın yanına gidecekti. Genç kız ayağına basanların, kendisini dirsekliyenlerin farkına bile varmadan, Mike'a doğru yürüdü.

Adam onu ve Gregg'i diğerleriyle tanıştırdı. Erkeklerden biri elinde tuttuğu içki kahedini Gregg'e verdi ve genç kız memnun memnun gülmüştü. Mike Caroline'e, «Eğleniyor musun?» diye sordu. Sonra onu kolundan tutarak ustalıkla gurubun yanından uzaklaştırmıştı.

«— Seni gördüğüme o kadar sevindim ki...»

Mike, «Bu toplantılara neden geldiğimi bilmiyorum,» dedi. «Hoş bunlar da zararsız şeyler ya... Taze hava...» Derin derin nefes aldı.

Caroline, «Açık havadan hoşlanıyorsun değil mi?» diye sordu.

«— Bayılırım. Bir çiftlikte büyüdüm ben.»

«— Çiftlikte mi? Halinden hiç de belli olmuyor.»

«— Neden? İnsanın çiftlikten geldiği halinden anlaşılır mı ki?»

Caroline omuzunu silkti. «Kusura bakma yine taşrahılığım tuttu.»

Mike, «O çiftliği görmeliydin,» dedi. «Orası evi olmayan veya akrabalarının yanına almadığı çocuklar içindi... Orayı idare eden ihtiyar pezevenk pazar günleri kilisede ağlayalım diye bizi cumartesi akşamları kayışla iyice döverdi.»

«— Aman yarabbi!»

«— On yaşıdaydım... Bir gün boynumu kırıp da öleyim diye kendimi samanların tepesinden yere fırlattım. Ama sadece bileğim burkuldu. Bunun üzerine adam dikkatsiz olduğum için bana daha da fazla iş verdi.»

Caroline, «Peki ailene neden yazmadın?» diye haykırdı.

Mike, «Çocuklar tuhaf oluyor,» dedi. «Babam ölmüştü. Annem evde dört kardeşime bakmağa çalışıyordu. Ben en büyükle idiydim, bu yüzden de o şirin, sıhhi çiftliğe gönderilmiştim. O zaman zannedersen annemin beni sevmediğine inanıyor, «Sevseydi buraya göndermezdi,» diye düşünüyordum.»

Caroline, «Çok feci bir şey bu,» dedi.

(Devamı var)

— İşte savaş gücümüz!

Bir Fıkra Anlatır mısınız?

Karımı kocanı öldürdü!

Akıl Hastahanesinde demir parmaklıktan içeriye seyreliyordum. Bir ara akıl hastalarından biri parmaklığa yaklaşım elimdeki beyaz kâğıdı istedi. Verdim. Aldı. Hemen oracığa çöküp kâğıdı önüne serdi. Dikkatli dikkatli bakıyordu. Sonra bana dönüp bu defa da sigara istedi. Onu da verdim. Bir yandan sigarasını tütürüyor, bir yandan da kâğıda göz gezdiriyordu. Bu sırada ikinci bir akıl hastası yanaştı. Ona:

— Ne yapıyorsun arkadaş?.. diye sordu. Öteki:

— Roman okuyorum.

Diye cevap vermesi üzerine o da aynı şekilde yanına çöktü. Kâğıda beraber bakıyorlardı. Bir müddet sonra son gelen ayağa kalkarak:

— İyi roman değilmiş... diye cevap verince öteki sinirlendi:

— Amma yaptın ha... Bu roman «Pardayanların Aşkı» romanıdır. Yazan da Viktor Hügo...

Beni göstererek devam etti:

— İşte Viktor Hügo da burada...

Arkadaşı dudak büktü:

— Aptal, dedi, iyi bak... O Viktor Hügo mu?.. O rahmetli Reşat Nuri'dir. Elindeki roman da «Karımı Kocam Öldürdü» romanıdır.

Hikmet AYDINGÜLER

Parmak hesabı!

Loirel-Hardi konuşuyorlardı:

— Stanley sen una kadar saymasını bilir misindir?

— Bilirimdir!

— Ya yirmiye kadar saymasını bilir misindir?

— U zaman pabuçları çıkarmak lazımdır...

— O nedendir?

— Çünkü ben parmak hesabı yaparım, hih!..

Hasan Ergül BUHARALI

Milletler Gülüyor

Nezaket!

Fransız yazarı Sacha Guitry'nin babası çok kıbar bir adamdı. Bir gün oğlu ile yolda giderlerken kör bir dilenciye rastladılar. M. Guitry dilencinin tabağına para attı ve şapkasını çıkarıp selâmladıktan sonra yoluna devam etti. Küçük Sacha babasının bu hareketine şaşırılmıştı, dayanamadı, sordu:

— Baba, şapkanızı niçin çıkardınız? Adamcağız kör, nasıl olsa selâmunuzı görmez!..

Mr. Guitry gülümsüyerek:

— Evet, ama, dedi; ya kör taklidi yapıyorsa?..

İlân!

İskoçya'daki köprülerden birinde şöyle bir ilân yazılı idi: «Yanında sürücüsü olmayan sıgırların bu köprüden geçmeleri yasaktır.»

Sert sakal!

Avantaj!

İngiltere senatosunda, kulakları ağır işiten yaşlı bir senato üyesi, işitme cihazı kullanarak hatibin sözlerini duymağa çalışıyordu. Diğer bir senatör bu durumu görünce arkadaşına:

— Bu zavallıya bak, dedi; tabii avantajını nasıl da kötüye kullanıyor!..

Politika!

Politika hayatı boyunca, o hayatın icaplarına uyan Mr. Çörçil birçok kereler Muhafazakâr ve Liberal partilere girip çıkmış ve en sonunda Muhafazakârlıkta karar kılmıştı. Şiddetli politika çatışmalarından birinde parlamento üyelerinden biri kendini şöyle savundu:

— Ben belki Çörçil'den daha az defa, fakat muhakkak ki daha uzun zaman Muhafazakâr olmuşumdur...

Yazısız!

Üzüntü!

Çok üzüntülü görünüyordu. Arkadaşı sordu:

— Seni biraz durgun görüyorum, bir şeye canın mı sıkıldı?

— Geçenlerde karımla kavga ettik ve bana fena halde kızdı. Tam otuz gün benimle konuşmayacağını söyledi...

— İyi ya memnun olmalısın!..

— Nasıl olabilirsin birader, bugün tam otuzuncu gün...

Denizciler!

Genç denizci seferden döndüğü zaman sevgilisi onu oldukça soğuk karşıladı. Sebebinin sorunca:

— Hakkınızda fena şeyler duydum, dedi; siz denizcilerin her limanda bir sevgiliniz olurmuş!..

Genç denizci güldü:

— Deli misin sevgilim; ben her limana uğramıyorum ki!..

— Yeni yılı nasıl mı geçirdim? Hâlâ geçiriyorum!..

Her şey!

Avukat, müekkiline:

— Bana her şeyi doğru, dosya doğru söyledinize emin misiniz? diyordu, sizi müdafaa edebilmem için bütün teferruatı bilmem lâzım.

— Evet, avukat bey, size her şeyi söyledim.

— O halde müdafaaınızı hazırlamalısınız ve hırsız olmadığınızı ispat etmeliyim. Fakat siz hakikaten her şeyi bana söyledinize yemin edebilir misiniz?

— Ederim avukat bey! Paralarımı sakladığım yer hariç her şeyi söyledim size...

Titizlik!

Craig yeni evlenmişti. Karısı iyi bir kadındı, yalnız bir kusuru vardı, çok temiz ve titizdi. Craig bir gün arkadaşlarına şöyle dert yanıyordu:

— Böyle temizlik meraklısı kadın görmedim; tablaları bile içlerine küll dolmadan önce temizliyor...

— İyi ya, dediler arkadaşları, memnun olmalısın, temizlik çok değerli bir mezzet!..

— Evet ama bu kadar değil; gece su içmek için kalksam ve içim heş dakikadan uzun sürse döndüğüm zaman yatağı düzeltilmiş buluyorum!..

Yazısız!

Dünya Karikatürleri

YAMYAM - AMAN NE GÜZEL, BURASI
LOKANTA MI ?...

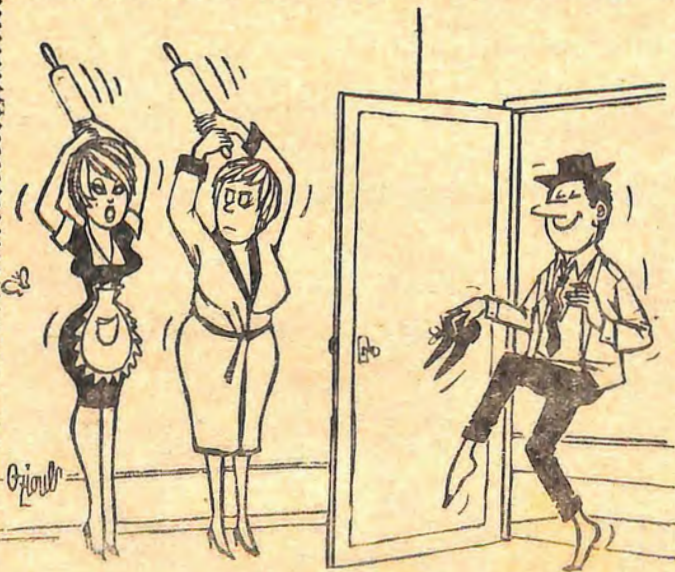
-NİÇİN GÖZLERİMİ ÖNÜME BAKIYOR YAPTINIZ ?
-TABLONUN ADI 'MAHCUP KIZ', OLACAK TA...

-HİÇ ACELE ETMEYİNİZ, ARKAM DÖNÜK!

!CENNETTE DEFİLE!

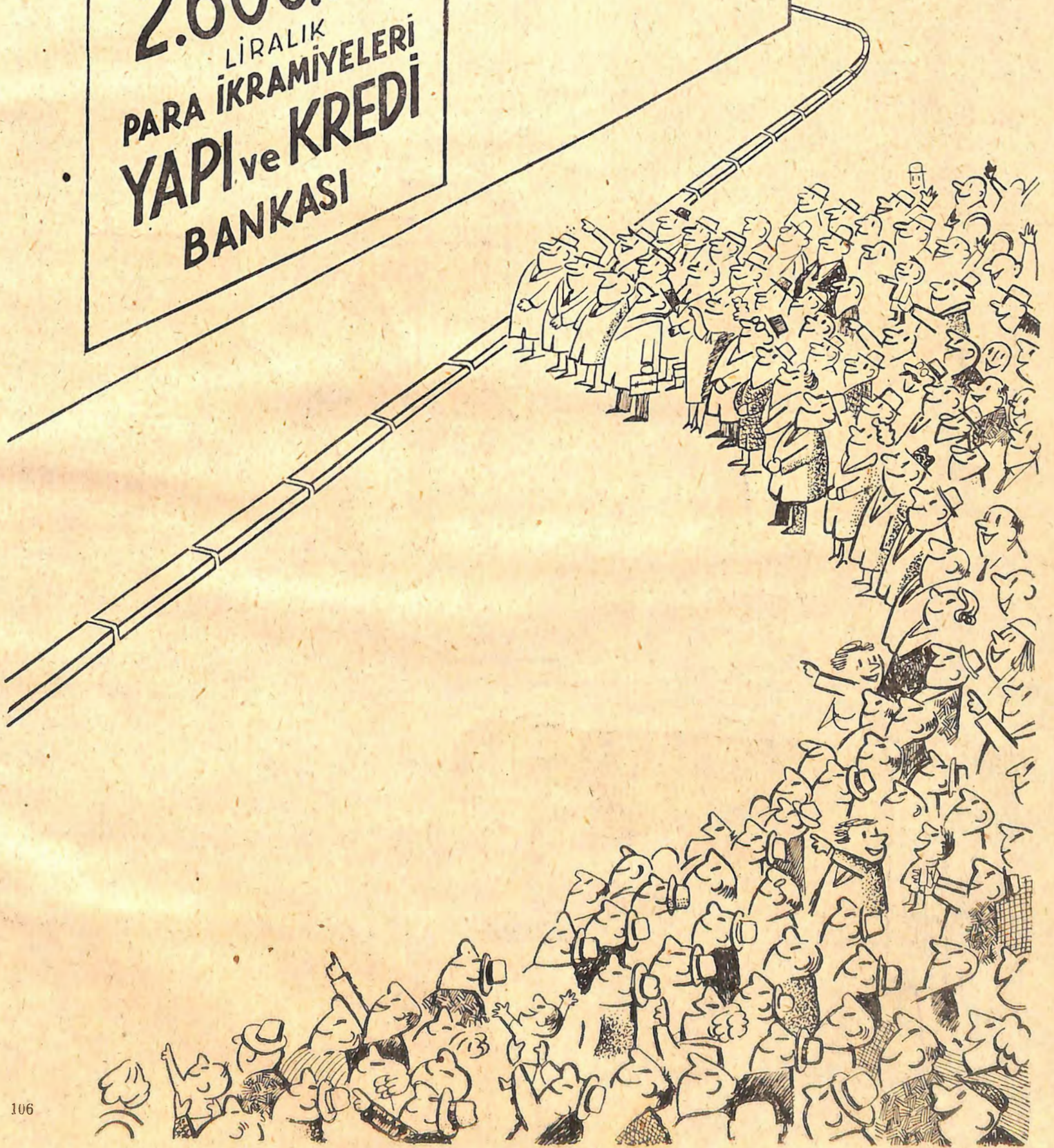
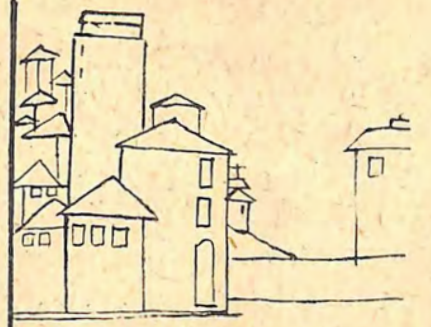

-BEYİN GECE YARISINDAN SONRA GEL-
MESİNE BEN SİZDEN ÇOK KIZIYORUM!

-ÜÇ ZETSİZ AMELİYATLARDA MAKİNA
DİKİŞİ YAPIYORUZ...

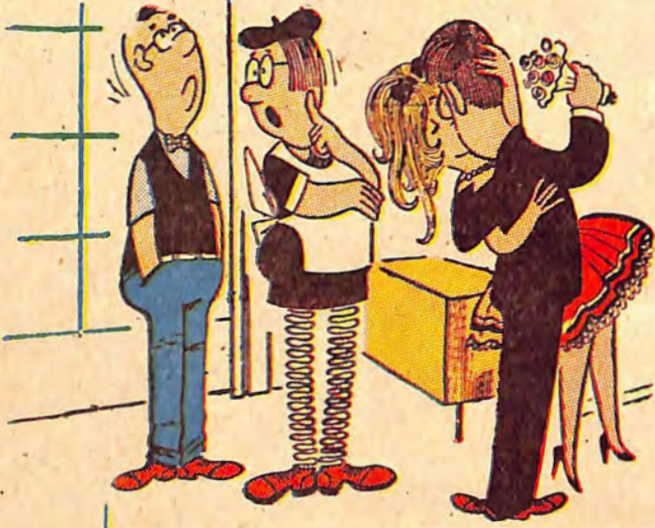
1962 DE
50 APARTMAN
DAİRESİ
VE
2.600.000
LİRALIK
PARA İKRAMİYELERİ
YAPI ve KREDİ
BANKASI

Akbaba

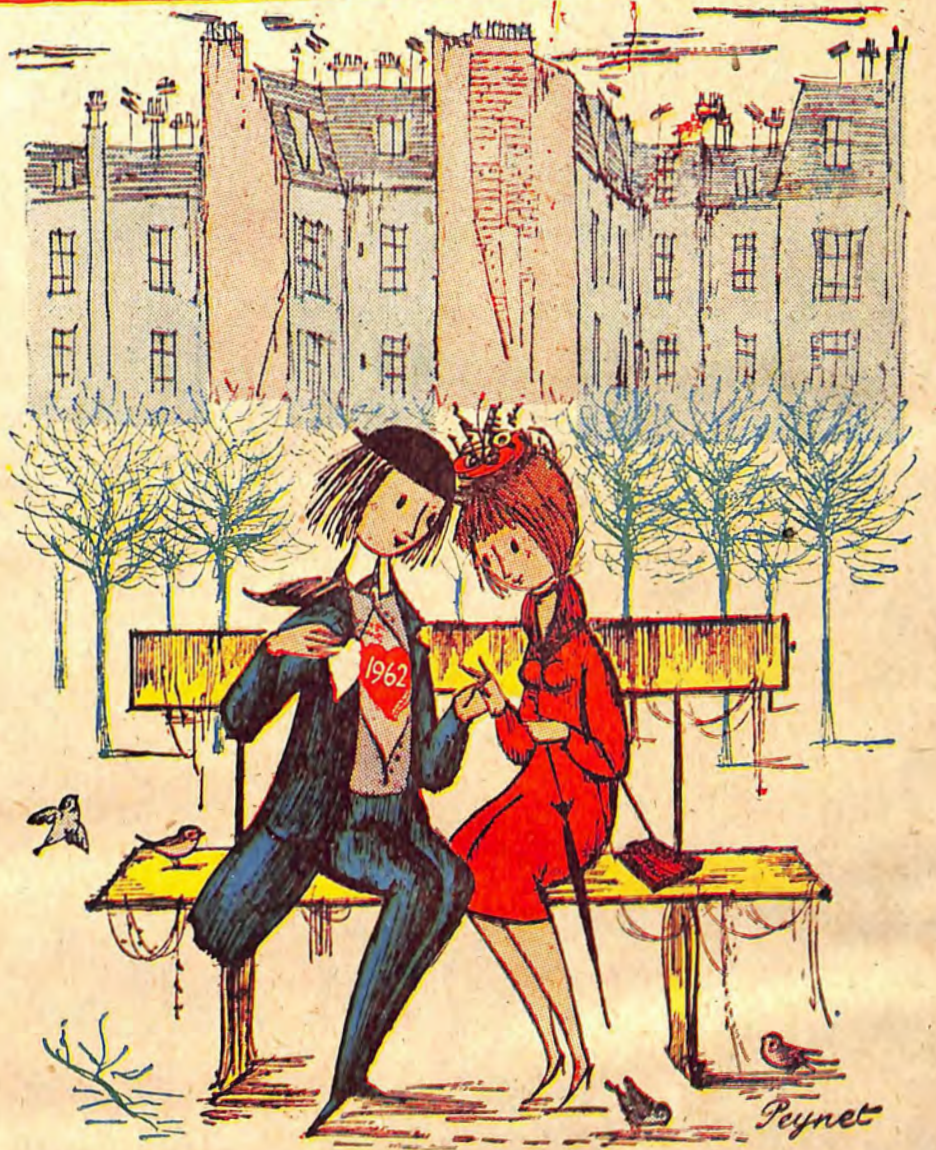

-VALLAHİ ÇOK İYİ...BU PAHALILIKTA BİR
KOCA ÜÇ AŞIKLA GEÇİNEBİLİYORSUN DEMEK!

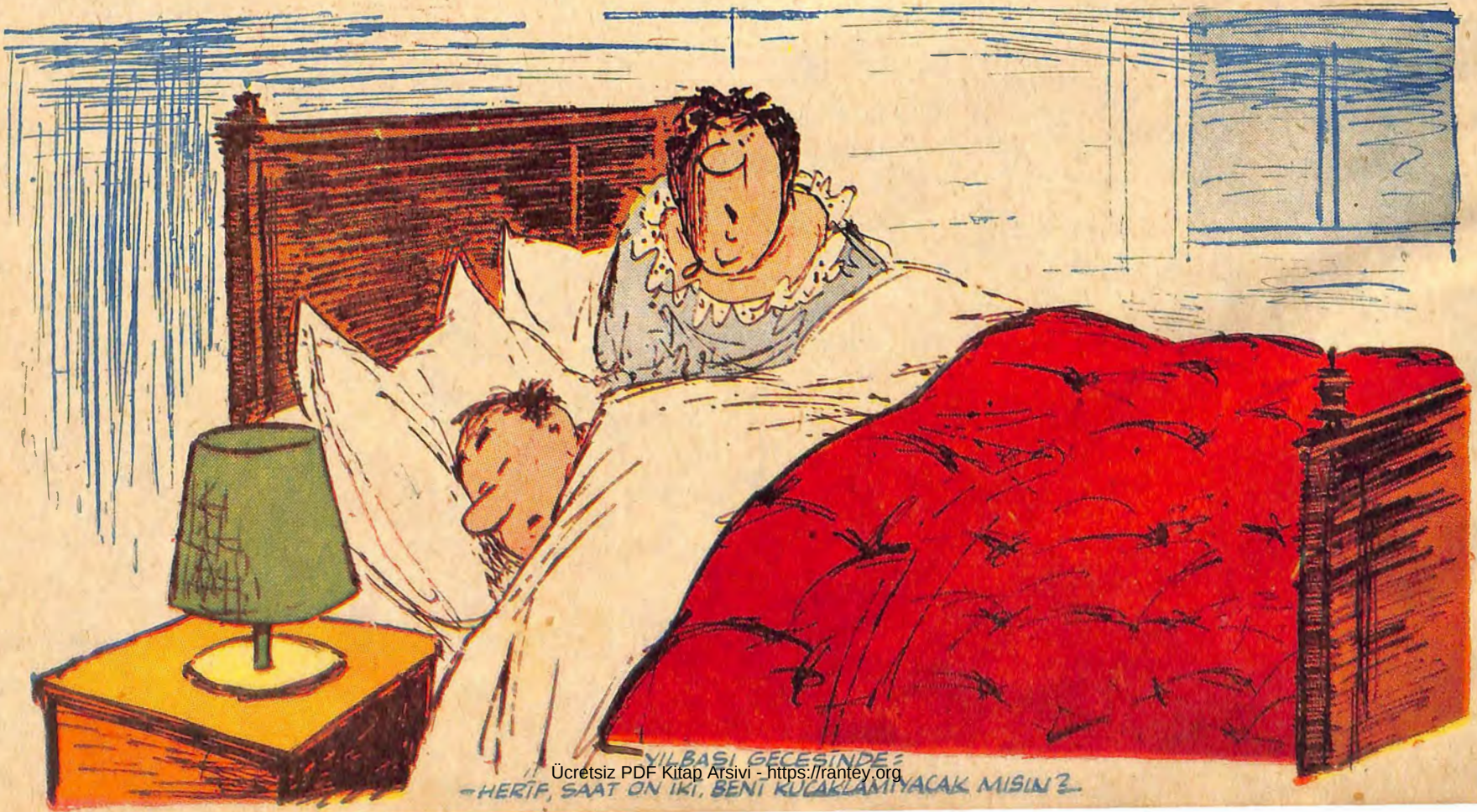
über

-BEN DE KÜÇÜK HANIMIN YENİ YILINI
BÖYLE Mİ TEBRİK EDECEĞİM ?..

Peynet

-YENİ YILA GİRDİK, YAPRAĞI ÇEVİRELİM!

-YILBAŞI GEÇESİNDE?
-HERİF, SAAT ON İKİ, BENİ KUCAKLAYACAK MISIN ?..